Dorin Streinu

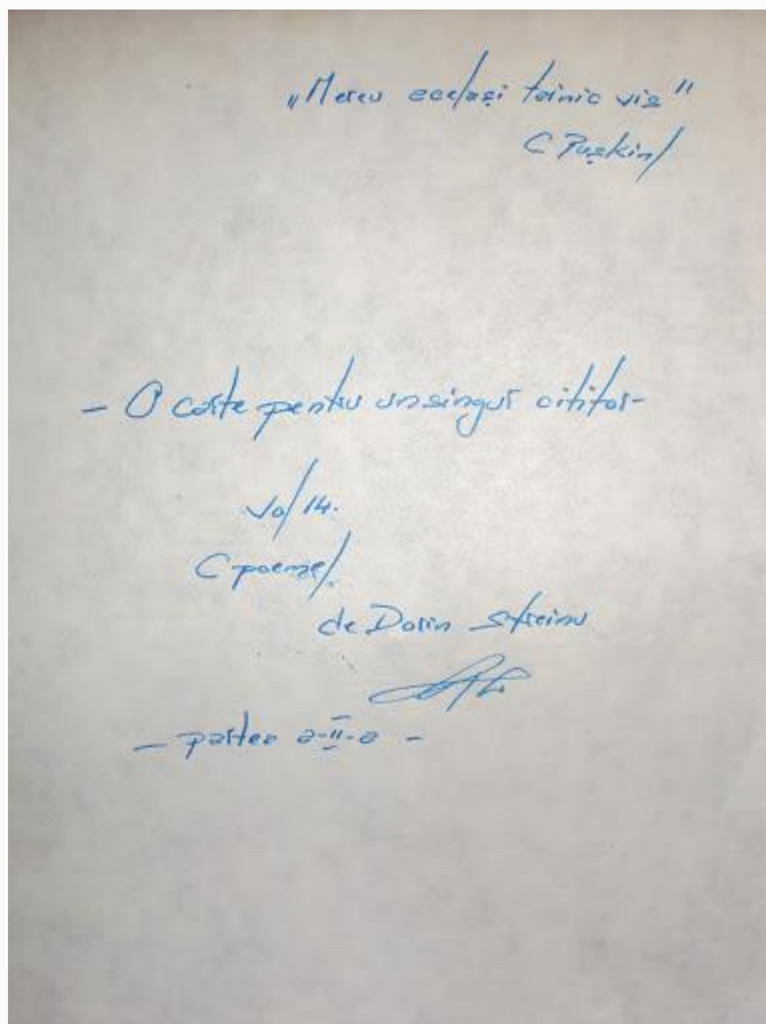
Opere alese

(vol. 7)

Teologie pentru azi
București
2013

O carte pentru un singur cititor
(partea a doua)
[vol. 14 de poeme, 1999]

Poem unui frate de inimă

Frate,
s-ar putea să ne întâlnim în sfera luminii,
fără să ne spunem *adio*, *adio*…

Eu s-ar putea să mor *fără alegere*,
fără să vreau.

Depărtarea ta mă însingurează
și clipele noastre mi se par numărate.

A fi *împreună*?!
A fi *cu mine*?!
E *prea mult* pentru mine.
E prea mult, frate.

Dar s-ar putea să mor
și tu să nu știi.

S-ar putea să afli
mult mai târziu,
când *târziul e prea târziu*.

Ultima mea clipă va fi *o minune*.

Va fi o clipă *minunată*,
cu Îngeri albi
și cu lumină multă.

Voi plânge atunci *de fericit*
și nu *de tristețe*.

Tu să mă ții minte *tânăr*,
bărbat pururea tânăr.

Să-mi săruți fotografia mea cu
ochii tăi albaștri,
albaștri ca marea
plină de azur.

Așa ne-a fost să fie, frate.

Așa a fost să fie: eu primul,
iar tu după mine…

Poem scris pe un carton

Mi-a plăcut drama lui,
drama ta.

A fost *frumoasă*,
ca și cum dramele sunt *frumoase* și
n-au răspuns
și nu sunt *nude*.

Ți-am spus că poți
face orice cu viața ta,
dar trebuie să mă respecți
puțin, puțin și pe mine.

Deși n-am preconcepții
mă doare, mă doare
că nu ții,
măcar puțin,
în glumă,
și la mine.

Tu ești *a tuturor* bărbaților
care te plătesc
numai a mea nu.

Mi-ar plăcea să fii măcar o noapte
sinceră cu mine,
cum ești cu tine,
când tristețea
și sila
te doboară…

Ratarea nu e un nume frumos…

Cel care nu e căzut
poate da sfaturi,
poate face pe *împăcatul*,
pe *fericitul*.

Însă eu cad mereu
în mocirlă,

fiind un farsor cu mine
însumi.

Eu nu beau decât ca să mă aud,
să îmi văd infernul în care zac.

Cântec de jale

După ce pierzi ești *un*
nimeni.

Nici țigara nu se
mai stinge pe tine.

Ești stârvul aruncat.

Ești animalul cu laba
ruptă și care nu are un adăpost.

Cred că a venit timpul
ca poeții să nu mai scrie
nimic
fără ca *să-i doară*.

Cred că e timpul *de pe urmă*,
dragii mei.

Toți suferim și
niciunul nu se mai bucură.

Toți ne spălăm în alcoolul
acesta sec,
fără astâmpăr.

Eu sunt *un pierde vară*
și tu *alergi*?!

Unde?!

Într-o groapă *mai mică*…sau *mai lată*?!!

Tu ești *mai bun* decât mine?!

Nu facem nici cât două cepe
degerate…

Toți credem în iluzia
că suntem *mai buni* decât ceilalți.

Așa sperăm cu toții.

Însă nu știm ce înseamnă *mai bun* și nici
față *de cine*
și *de ce*.

Nu știu și tare aș vrea
să știu.

Dacă ceva e *greșit*
atunci, cu siguranță,
ceva *în mine* e greșit.

Eu am ratat…

Eu am pierdut geanta și portofelul
vieții.

Nu-mi pasă dacă le-a găsit altcineva!

Știu că i-am dat unui sărac
câțiva lei și i-am spus că
nu știu cât timp voi mai avea și eu bani.

El mi-a mulțumit
și m-am mirat de ce.

Mirare și iarăși *mirare*…

Viața e o liturghie
în care toți *ne sacrificăm*,
uneori fără să știm
prețul…

Păcatele mele cad pe tine
și ale tale pe mine.

Ne amăgim
reciproc.

Așa cred eu:
ne amăgim reciproc.

Amânăm o durere
la infinit
și până la urmă *ne îndrăgostim*
de ea.

Regret!

Poetul din mine
e *un corb alb,*
dacă poate exista și așa ceva…

Scriere fără prefață

Vreau să dau *o petrecere*
cu inimi.

Nu vreau să cânte nimeni
ci toți să asculte.

Nu știu dacă vreți
dar veți înțelege, poate,
că sufletul meu vrea
să vă comunice ceva
în taină.

E un preambul
sau o naivă impresie
de sfârșit de an.

Vreau să vă am lângă mine
ca să văd cum e.

Vreau să fiu liniștit, aici,
în *casa tuturora,*
cum n-am mai fost niciodată.

De aceea v-am trimis
scrisori: ca să vă chem.

Dacă vă spuneam eu,
față în față,
nu ați fi acceptat.

Acum veți accepta.

Ceva îmi spune
acest lucru.

Veți veni cu toții
și mă veți asculta
vorbind.

Voi mă iubiți și
veți veni.

Cel care *va răsuci* stelele
își va aduce aminte de
această zi.

Va fi o zi memorabilă,
o zi ca oricare alta…

Un vorbitor de transfigurare

Cel care moare vorbind e un
simbol. Nu știu pentru cine
dar e.

E un simbol și inelul meu
și faptul că nimeni nu vrea
să mănânce, în tihnă,
cu mine.

Poate că le e greu, cine știe!

Mă gândesc
și nu mai sper
nimic de la mine.

Parcă sunt mort
și nu se mai poate face nimic.

Am devenit blazat dintr-o dată,
ca o tăcere în care se aud
până și picăturile de gând.

Văd în jurul meu numai blazare,
mohoreală, aciditate fără rost,
oameni cu cataloage în mâini
și cu fețe de înmormântare.

M-am *alăturat* și eu lor.

Îmi picură tristeți din ochi și
mă fac că nu văd.

Cel care moare vorbind
nu va fi uitat ușor.

În cinstea lui, istoria,
va cânta imnul național.

Merită să fie respectat
astfel!

Merg și
mă așez.

Parcă fac lucrul ăsta
de când lumea.

E totuși ceva minor,
semnificativ de minor…

Eu sunt numai un poet singular,
singurul care se luptă *cu cuvintele*
și moare
dintr-o *iubire care transcende totul*.

În urma mea rămâne o
bancă goală.

Lângă ea…un câine…

Poate că asta va fi
ultima mea imagine:
un poet singular,
aidoma iubirii care m-a înamorat.

Sejur pentru sinucigași

M-am urcat în autobuz
și am fost surprins de praf,
de praful istoriei…

Eram gol
sau stam într-ul loc
fără geam,
lucru care mă făcea
să fiu
contemporan cu tot ceea
ce,
în mod fugitiv,
îmi scăpa vederii.

Ceea ce vreau să spun
e un poem
ca loviturile de briceag.

Acestea sunt dure.

Aud tremurături și spasmuri…

Un singur scâncet…înainte de
o prăbușire bruscă…

Vai, o minte bolnavă
de friguri!

Poeții, adesea,
sunt *temperaturi*
care nu pot fi controlate.

Iar eu pierd
tocmai pentru că rămân fidel
celor pe care îi sărut pe obraz…

Știu: și eu aș putea minți,
și ar fi foarte greu de descifrat…

Însă nu mi se pare logic
să mint și *să mor*
și să asist la urmările unei
șarade numită: *viață*…

Ea s-a aruncat în fântână…și
înmormântarea nu a mai avut loc.

Nu avea bani…
iar sinucigașii n-au nevoie de preot.

Ei s-au dat pe mâinile diavolului.

Pentru ei, *Dumnezeu a murit*
sau *e plecat în vacanță*…

La urma urmei
vei merge și vei aprinde o lumânare,
închinându-te…

Lovit cu un braț

M-ai lovit tocmai
unde mă dor mușchii.

Mi-ai făcut *un rău bun*.

Eu nu știam, până acum,
cum arată *o lovitură suspendată*.

Dacă stau într-un băț
înseamnă că sunt *iluzionist*.

Dacă pot să iubesc
înseamnă că voi
scrie *poeme*
îmbrăcate.

Urăsc *lucrul gol*
dar *mă tăvălesc* după el.

Sunt bolnav de dor,
nu mă lua în seamă!

Nu mă iubi!

Nu mă aprecia!

Nu mă aprecia, pentru că
merit să mă apreciezi foarte mult!

Nu știu dacă vei fi în stare să mă urmezi
până acolo până unde
trebuie să mă iubești.

Tinerețea mea a fost *un cântec prelung*.

Cântam mult
și îmi alinam sufletul.

Îți mulțumesc, totuși,
că m-ai lovit în lucrurile sensibile ale inimii,

acum,
când am ridicat în mine
zborul spre înălțimi.

Răsunetul decupat din suflet

Răstignirea unora
e doar o fanfaronadă:
lacrimi de reptilă flămândă…

Răstignirea reală însă e
jupuirea inimii,
crucificarea forțată
pe care unii *decid*
să o ducă până la capăt.

El S-a răstignit între doi
tâlhari.

Eu, aici, mă răstignesc,
la fel,
din proprie inițiativă,

prin aceea că mă las *tot la fel de*
neînțeles…

Ce să-i spun însă unui bolnav
pe moarte?

Nu cred că multe
lucruri…

Voi zice două vorbe,
întotdeauna pe cele care *nu trebuia*
să le zic,
și mă va durea inima,
când el îmi va zâmbi
scârbit de amabilitatea mea
sau de lipsa mea de spirit.

Voi pleca
și el va putea să
moară,
în sfârșit,
necompătimit
și neînțeles.

Însă noi,
meschinii,
îi vom face o fișă de ieșire din spital
și vom spune,
cu un scris ininteligibil:
„a murit *de prea multă* inimă”.

Răstignirea mea
poate fi făcută oricum.

Numai să țin minte
că trebuie *să trăiesc*
și după ce mor.

Și atunci va pleca și el
ca *un colet anonim*…

Nu va mai avea timp de Crăciun
și nici
de cadourile mele.

Probabil *vitalitatea* râsului meu
i-a tăiat pofta de mâncare.

Milostenii de aruncat

Am aruncat și eu
în cutia milei 300 de lei,
cu care poți cumpăra
doar un creion chimic…
prin care să îl putem ajuta pe un sărac…

Dânsa a aruncat 500 de lei,
tot la fel: *fără scop precis*.

Cu sumele noastre,
ale amândurora,
vom cumpăra o jumătate de pâine,
pentru un sărac,
care ne va privi chiorâș…

Însă, dacă am înmulți milostenia noastră,
cu milostenia voastră,
am sătura,
cu pâine,
pe toți săracii,
care acum *ne privesc chiorâș*…

Vom mânca împreună,
atent,
nu *ca sparții*.

Eu voi mânca o firimitură
ca să nu stric porția nimănui.

Pentru că un sărac,
care privește *chiorâș*
și niciodată nu știe *să mulțumească*,
se poate ridica în picioare
și să vrea să mă strângă de gât,
pentru că am îndrăznit să iau o firimitură
din pâinea pe care eu i-am dat-o.

Vom mânca atent
precum firele de iarbă.

Și chiar dacă toți
sunt înfometați,
acum,
seara,
va trebui să ne gândim și la
îmbrăcămintea lor,
a acelor săraci,
care *au mâncat*
dar sunt *goi*…

Atunci vom merge și noi goi,
ca niște egrete,
și vom exclude iarna de la noi,
o vom exclude pe lună,
ca să mai înghețe și luna un pic.

Și, cu celelalte,
adică după primele două,
vom cere apelor
și munților *ajutor*.

Cine vrea să își facă o casă
va primi,
în mod gratuit,
o peșteră.

Iar cine va dori să bea ceva,
răcoros și cristalin,
fără doar și poate,
va primi câte un râu
sau câte un pârâu,
ca să ne ajungă la fiecare.

Și așa îi ajut eu pe oameni: le dau
curajul *să creadă* în vise,
care nu pot fi abandonate
și nici nu pot fi absurde.

Lecție deschisă pentru oameni complicați

Vreau să vă învăț ceva
complicat de simplu:
focul se stinge prea repede.

Fie el de paie
sau de lemne,
focul se stinge
și se stinge pentru totdeauna.

Stam pe un tamburel
și priveam focul
și cazanul de țuică.

Limbi de foc
vroiau să mă termine;
limbi de foc…

Parcă erau o femeie
geloasă și rea.

Niciuna nu m-a atins
dar mi-au încălzit picioarele.

„Așa e geniul, focul inimii mele”, i-am spus bunicii
mele:
„te arde și…mori”.

– Asta vrei tu?
– Așa se întâmplă cu toți! Vreau *să mor de tânăr*…
– Poate că ai să trăiești 80 de ani și ai să scrii în
continuu, ca acu’…
– Eu nu prea cred…

Mă simțeam cu rezultatele muncii mele
asidue în mână: poeme nenumărate
și din care nu știu niciun vers.

Doamne,
de ce să scriem versuri
și alții să le învețe?

Doamne, de ce e multă *plictiseală*
și mult *prost gust*, atunci când îl citești pe un altul?

Câteodată îmi iubesc confrații
la nebunie: pe cei care *spun adevărul*
și sunt *umani*.

Sunt ca niște flori
care ies din nămol
și extaziază.

Eu îi miros
și prind viață.

Primăvara mirosim copacii,
numai ca să nu uităm
că fiecare în parte
are parfumul lui.

Poem cu detalii erbivore

Fiecare poet e o altă
briză a mării.

Te lovește la suflet și
asta e.

Nu poți să te aperi de brutele astea
fenomenale,
de poeți.

Cei care ascultă poezie
sunt niște stane de piatră.

Cine nu plânge în timpul unei poezii
este *un înger*. Asta nu înseamnă că
e *un înger bun*…

Ei dau totul pe față
și îți aduc istorii sub nas,
adică *sentimente nemiloase,*
sentimente care te fac
să te simți un purice.

Versul poate avea 5.000 de ani,
dar el e *nou*,
de acum,
dacă *îți vibrează* în inimă.

Omul e limpede,
se vede limpede în el,
atunci când versul său
îți palpită
în sânge
și în propriile-ți vene.

Of, eu am zis că fiecare
poet e *un mort care vorbește*!

Dacă nu ar vorbi
s-ar nărui cuvintele.

Și dacă s-ar nărui cuvintele
nu am mai știi
că cerul e *albastru*
iar copacul e *un purtător*
de frunze pasagere.

Momente familiarizante

Dimineața, el iese în fața mea
și dă din coadă.

Stomacul lui negru atârnă
iar, în coadă, un smoc alb,
la fel și la piciorul drept, puțin…

„Măi, Drăghițică, prost te-a
mai făcut mă-ta!”, i-am zis eu
și el a început să dea din coadă
și să latre.

„Câinii ăștia *tot latră,*
Doamne! Latră și când
sunt făcuți colac!”, mi-am zis eu.

Am să mai merg puțin prin iarbă,
ca să-mi mai ud și eu papucii.

Dar el mă ia de pantalon,
mă trage cu dinții.

Mă uit la el cu drag: și el e copil,
copilul meu,
un copil care nu știe să cuvânte.

Dacă ar ști și acest lucru, l-ar simți pe Eminescu[1]
și l-ar iubi pe Stănescu[2].

El mi-ar răni inima
cu versuri.

Doamne, să faci și câinii
să cuvânte!

Cine știe câte *genii* au murit în curtea mea
și eu am fost *complet*

---

[1] A se vedea: http://eminescu.petar.ro/opera_completa/index.html.
[2] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nichita_St%C4%83nescu.

surd,
pentru că *mut* nu sunt.

Poetul dublat de profesor

Îl scot pe elev la lecție.

El nu știe *nimic*
dar eu trebuie să-i pun *notă mare*
pentru că elevul e *premiant*.

Mă uit la el *cu superioritate*:
eu sunt *profesorul*
iar el este *un accident de memorie* numit
lapsus.

Nu-l mai ascult. El
va spune și așa *numai*
prostii. Îi pun *doi*
și zic că *nu s-a întâmplat nimic*.

El pleacă traumatizat,
scârbit și cocoșat
de *impactul* notei.

În drum spre bancă
îmi trage în gând o înjurătură *zdravănă*,
una din acelea cu *tort* și *frișcă*.

După ce termin cu catalogul
le predau lucruri uitate.

Nimeni nu-și dă seama că eu *uit*
ceea ce predau dar nu contează.

Ei scriu cu emoție,
cu o emoție *plană*,
încât unul a început *să meargă pe pereți*
și *să mănânce cucumeaua*[3], adică
starea de emoție a întregului sat.

Dacă cântă cucuveaua
la tine pe casă

---

[3] *Ferestruica* podului unei case țărănești.

s-a zis cu mâncarea
și bem la înmormântarea ta
pe rupte.

Apoi împărțim cu cana
și cu strachina[4]: „Să-i fie lui nea cutare,
pentru sufletul lui,
că tare era *căprui*!”.

Apoi, la finalul finalului iau catalogul
și mă răsucesc pe tocuri
și zic: „Doamne,
ce bine că ai făcut câte *o ușă* peste tot!”.

Pe ea intră și Domnul și boul
și oaia și *aia,*
aia fiind *ultima mea dorință*
înainte de cumpărarea morții.

După mine se aud zgomote.

Adică au venit ei, cei patru Îngeri care țin pământul
în vârful aripilor lor, și vă spun:
„Fiți liniștiți!
Fiecare e *un timp pentru moarte*”.

---

[4] *La înmormântare* sau *la pomană*.

Poezia și traumele nazale

În fiecare zi răcesc.

Îmi scot nasul prin batistă
și rup liniștea.

Dă-o dragului de liniște,
că prea ne-a făcut mult rău!

Mai vrea și omul să amețească,
să o ia razna.

Dacă ești răcit
nu mai ai timp de-o carte;
e vorba de citirea
unei *cărți importante*.

O aleg pe cea importantă.
Mă uit pe lângă ea.
E bună!, îmi zic. E ea
nouă dar ține, ține la stres!

Citesc ce merg și mai stau puțin.

S-a făcut ceasul foamei.

La masă avem *uitare*, *cremă*
și *un șervețel alb*
cu care ne ștergem pe mâini.

Mai departe e lecția a 5-a.

Aici, Maria, Mama lui Iisus, L-a dus
pe Acesta și L-a culcat
în iesle,
în ieslea boilor.

Cineva nu știe ce e acela *un bou*
și eu trebuie să-i arăt *cum se scrie*.

Pe geam stă un soare
parazitar.

Mă duc și îl gonesc,
ca să nu ne mănânce
așteptările zilnice.

După ce soarele pleacă
și nimeni nu mai are nimic *de spus*
sau *de adăugat*, îmi scot batista.

Of, cuvintele care sunt scrise ucid!

Batista nu cunoaște această dramă.

Și după ce răsuflu ușurat, constat
că perdeaua e *în grevă*
și mă privește *bizar*,
adică *aiurea*.

În spatele unui cimitir marin

Îmi beau cafeaua și mă simt
mort, un sinonim pentru *profund*,
singur și *neînțeles*.

Am mai scos pe gură *o perlă neagră*
și, ca de obicei, nici nu am vrut.

„Hei, ăsta e *adevărul meu*!”.
„Nu importă!”, îmi spusese el.
„Cel puțin e *literatură interminabilă*…”,
că el galopa cu viteza luminii.

Lângă un bloc mă sperii de un câine…
din senin…

Ea râde. Îi place că m-am speriat de un câine.
Învață *să mă sărute* dar *îi e teamă* de ea însăși.

Dacă mi-ar face o prăjitură
aș mânca-o *cu delicatețe*,
numai să pună peste ea…ceva
de neuitat…

Aseară
aș fi scris poeme
rupte din puritate.

Atât de mult mă înălțase prin surâsul ei,
prin părul ei blond,
prin gurița ei mică și roșie,
prin obrăjorii ei purpurii.

Din când în când îmi place să fiu alintat,
sărutat, giugiulit…pentru că
toate lucrurile candide *nu trec*
ci *țin de cald*.

Însă nu e *de joacă*: mă întorc înapoi,
în cimitirul marin!

Și nu mai contează *poetul* ci *palpitația lui*.

Paul Valéry[5] sau nu,
e vorba despre ce *gândește*, *simte*
și *scrie* Dorin.

Cimitirul marin e în altă carte.
Aici e *un argument*
contra *cimitirului marin*.

„Prea multă oboseală pentru morți!”, îmi spuse el
în treacăt,
încercând să-și deschidă umbrela,
o umbrelă neagră și plictisitoare.

„Versul *se uită*
și când e vorba despre geniu!
Rămân numai *nebuniile* lui,
câteva dintre nebuniile lui,
după care va fi *reperat,*
pentru că *oamenii dezinvolți* nu țin
minte decât *prostiile* și
nu și *lucrurile serioase*”,
îmi spuse același domn,
stând în fața unei cafele negre și tari,
de parcă *ar fi spus tot adevărul…*

Cafeaua sări pe balcon.

Începu să aiureze.
„Domnule, nu mai fii *prost* decât *acum*!
De mâine *înțelepțește-te*!”,
i-a spus Dorin.

El a plecat.
Eu abia mă puteam *întoarce* acasă,
cu tot cimitirul marin în mine,
adică cu toată *liniștea* viilor și a morților.

Soarele era *tot același*.

---

[5] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Val%C3%A9ry.

Un drac, care mă tot tutuia,
fără metafore,
era *tot același*.

Numai că *soarele meu* nu e *soarele lor*.
Asta e sigur!

Și când mergi *cu tot cimitirul marin* în tine,
cu toată liniștea unei *abisalități fără seamăn*,
letargia din jurul tău e
tot aceeași,
mereu aceeași letargie care nu ne lasă
să ne simțim frumoși.

Urmăriți de trecut

Caută să înțelegi că
focul *nu arde degeaba* și că eu
mâzgălesc
o față pe care tu vrei *să o pupi*.

Eu chem viața să ne adune
la sânul ploii
și, sub lună,
să fim *parfumați* dar *triști*.

Fiecare am greșit și nimic
nu am lăsat în urma noastră.

Decât *dezamăgirea*
e soră cu *plictiseala*
și amândouă ne pun în brațe
flori urâte.

Tu alege-le pe cele
uscate.

Eu voi alege florile
ce nu s-au uscat la
mijloc.

Copiii noștri nu vor fi.

Ei nici măcar nu vor putea
împlini o vârstă de o zi.

Egoismul nostru lunar
se va preschimba
în blestem.

Te va urmări în fiecare loc
și sub fiecare cupolă de Biserică.

Dezamăgirea îți iartă sufletul
dar nu poate schimba
trecutul.

Solilocviul de la apus de soare

M-am născut spre *a*
fi trist.

Și spre a mă îngrozi
de fiecare sfârșit de zi.

Capul să mi-l pun în palme
și să mă întreb dacă
nu am greșit eu *inima vieții*
cu a nimănui.

Ceva fără sens
s-a întâmplat în mine
și am murit mai mulți.

Am murit cu cei care
nu s-au născut.

Un trup de morți sunt
și un cimitir care își
plânge bucuria.

E un non-sens să afirm
o sărutare
din partea mea.

E moarte să mă simt
aidoma omului
sfârșit de viață.

Însă *sunt o moarte*
care învie.

Sindrofiile unui om autist

Dacă te trezești într-o dimineață,
pe loc, îți dai seama că nu ai mai văzut
nicio dimineață.

Te bucuri,
te bucuri enorm.

Dar nu știi *pentru ce*,
nu știi dacă *ai dreptul*.

Eu am crezut că *merit*
tot ce *îmi doresc*.

Cât m-am înșelat!

Problema era dacă
sunt lăsat să fac acest lucru
și *pentru cât timp*. Asta *nu știam* eu.

Eram *un copil notoriu*,
o minte care nu se va schimba niciodată.

Speram mai mult
decât *îmi era permis*.

Am întins mâna…

Vroiam *să-i ating* fruntea. Acest gest *mă liniștea*.

Dar ea *m-a oprit printr-un singur cuvânt*,
printr-unul singur.

Of, viața mea *atârna*
de un singur cuvânt!

Acest cuvânt nu a fost
rostit.

Simțeam că *mor*,
că *nu mai am timp*,
că *mor…*

Dacă e să ne spunem *adio*,
să nu pregetăm!

Doamne, *mâine*
ar putea fi
prea târziu!

Ca să nu spun ce mă intrigă

Nu din cauza mea
se râde! Eu nu fac nimic
roz, deși acum mi-ar plăcea
să fac.

Aș vrea să ies
în evidență, să exagerez,
da, să ies în evidență.

În evidența *neevidențelor*…

M-aș pune în
locul celor care *bârfesc*
și i-aș întreba pe ei.

I-aș întreba dacă *mâna*
stângă face cât *cea dreaptă*.

Acest lucru i-aș întreba,
precum bisturiul
trece prin amintire…

Când nu ai…
respiri cu zgomot.

Când nu ai…
te paște singurătatea.

Acum sunt cocoloșit,
prea cocoloșit
cu blândețe
și mi-e teamă să ating
vreo rană,
vreo *rană de om*,
ca nu cumva *să cânte*…

Dacă *aș atinge*…
m-aș întoarce *înapoi*…
sau *atât de departe*…

Și abia acum *am uitat*
sau *am încercat să uit*
toate neprevăzuturile.

Combinație nesigură

Cuvintele *mint*. Ne despărțim
nu *din cauza lor* ci
din cauza adâncului.

Doamne,
nu mai vedem *în noi*
și ni se pare totul *pe dos*!

Am vrea să fim *liberi*
dar *ne adâncim mai mult*.

Nu mai găsim *o cale*
ci *mai multe* și, de aceea,
de aceea nu știm *pe care*
să o parcurgem.

Ne e prea greu. Ne e greu
să ne decidem.

Întotdeauna am fi *mai mult* decât
suntem dar *ne e teamă*.

O teamă de toți,
de fiecare în parte și,
mai ales,
de noi înșine.

Cei slabi nu vor să fie *primii*.

Le e frică *să nu înnebunească*.

Le e frică *să*
aibă prea mult.

Se mulțumesc cu *puțin*.

Nu vor să sufere
vârteje
și paravârteje
pentru *sublim*.

Rămân acasă și se uită la televizor.

Nu vor să afle
ei înșiși
suspansul clipei,
frageda ei *atingere* de mintea
și de inima noastră.

Am vrea să fim *liberi*,
însă nu mai știm *cine*
suntem și *spre ce* tindem.

Am vrea să fim *atât de liberi*
încât *să ne pierdem orice libertate*.

Disertație pesimistă

Acum nimic nu-mi mai inspiră
liniște.

Mă înspăimântă râsul oamenilor,
ideea lor de *bine*,
de *adevăr*, de *dreptate*.

Mă înspăimântă *lumea lor*,
lume care nu e *și a mea*,
pentru că totul la ei e
o minciună de cap la coadă.

E *o aiureală* lumea lor,
această
lume *a prezentului fără sens*.

Un prezent care se consumă
în spații goale.

Nu, cu siguranță nu e *lumea mea*,
pentru că ar fi trebuit *să mă simt bine*
în brațele ei.

O lume vie *moartă de-a binelea*,
în care îi cinstim pe morți
tocmai pentru că nu vrem *să ne obosim* cu
cei vii.

Și pe morți îi lăudăm nu neapărat
pentru că ei ar fi *mai buni*,
ci pentru că noi *nu mai vrem să fim
de niciunelea*.

Mi-e teamă să spun *ceva
cu sens* în lumea celor *fără sens*.

Cu siguranță aș fi crezut drept *un înfumurat*,
un om care vrea *să schimbe* lumea,
dacă le-aș spune că *gândesc* și *simt altfel* lumea.

Căci ce să mai spui,
când ți se spune că *utilitatea e mai bună*
ca adevărul, că *burta e*
mai înțeleaptă decât
înțelepciunea?

Și cum să accept că *suferința* e *o toană*
și presupusa mea *măreție*
e doar *o închipuire*,
o trufie bine plăsmuită?

Știu că nu are rost
să ripostez.

Riposta e *pentru*
oameni care gândesc și nu pentru cei
care confundă *gândirea* cu *propria lor*
fantezie.

Însă durerea aceasta
mă face *să amestec* suferința în bine
și să ațâț singurătatea.

Pentru că singurătatea e *plictisitoare*
și necredința e *amară*,
prea amară.

Confidențe

Iubesc foarte mult.
Orice gest al meu
te intrigă, te debusolează.

Când crezi că *mi-ai ajuns la suflet*
afli că *n-ai ajuns*
nicăieri.

Iubesc *imperceptibil* și sufăr
în văzul tuturora sau mă comport
iresponsabil.

Nu știu când să mă
stăpânesc.

Când mă îndrăgostesc
sunt *un dobitoc frumos,*
adică un om *cu o inimă largă*
și *un idealist*
de nota zece.

Poți să faci orice cu mine. Eu
nu mai *îmi aparțin* în acel moment.

Toate ambițiile mele cad și zic
că cea de care m-am îndrăgostit e cea mai bună,
ultima.

Însă de fiecare dată aflu același lucru:
aflu că nu trebuie *să am încredere*
în nimeni,
nici măcar *în mine*.

Sunt mințit din nou, sunt părăsit
din nou.

Nu înțeleg *de ce* și nici *ce îmi lipsește*
și nici nu știu de ce sunt numit
egoist,
infatuat, orgolios, destrăbălat,

obsedat, nebun,
când *iubesc curat*.

Geniul meu e *o ironie* pentru orice prost
și orice fufă îmi spune același lucru:
„Ești cam trăsnit!”.

Ce știu ei? Ce văd ei?
Mai *nimic* și mai *deloc*.

Însă mă mulțumesc
și cu această *dragoste cerșită*,
cu acest *egoism cras* și *mizer*.

Într-o lume *de nimic*
nu poți să speri la *mai mult*.

Mă gândesc la mormânt și mă apucă frigul.

Orice artist mare nu poate *să moară*
din cauza *incertitudinii*.

Dincolo va găsi *ceva mai bun*?
Dincolo va putea
să fie el, *el cu totul*?

Întrebări brutale,
cu șoc imediat.

Noi *ne punem* întrebări,
nu *proștii*!

Noi ne simțim sângele gâlgâind
și furia limpezindu-se ca vinul în butoi.

Iubesc și *cred* de unul singur.

Nu mai sper dar *iubesc*.

Sau *numai iubesc* și *sper*.

Cuvintele nu mai contează *prea mult*
când nu ai pe cineva *să le înțeleagă*.

În noaptea asta

De ce nu pot scrie *toate poemele*
în noaptea asta?

Aș scurta *din timp* și aș folosi
ce a mai rămas *pe lucruri de nimic*.

Aș deschide o carte și aș arunca-o.

Aș bea un pahar cu vin și apoi l-aș pișa
fără sfială…pentru că e noapte…
și noaptea lucrurile se petrec *altfel* decât ziua…

Ceea ce știu foarte bine e că nu vreau să
dorm,
pentru că mi-e teamă *să visez* femei,
care nu sunt adevărate
și să cred în aceste fantezii *fără concretețe*
în schimbul a ceea ce *se poate întâmpla* cu mine
în ziua de mâine.

Eu am presimțiri confuze…
dar știu că nu am de pierdut
nimic.

Valentin spunea că *așa a fost să fie*…

Deci că *a fi* e totuna cu *așa a fost să fie*.

Însă eu nu cred *în resemnare*.

Eu cred că *a fi* e ceva *foarte serios,*
atât de serios că nici nu vă dați seama
de *seriozitatea lui maximă*.

Mulți vor să afle *filosofia mea de viață*,
lucrurile în care *eu cred*
și în care stă *forța* creației mele.

Însă ele sunt *puține*

dar atât *de viguroase*
încât nu se pune problema
să fie văzute,
secate, aflate, întrebate.

O, văd *o viață foarte jegoasă* în jur!

Un jeg despre care aș vrea să scriu
până când oamenii *s-ar îndrăgosti*,
profund,
irevocabil,
de frumusețea lumii *strivită* de urât.

Sincer,
mai mult decât sincer,
mai complex decât sincer
și răstignibil,
aș vrea să scriu *despre toată* nebunia lumii
în seara asta, numai *acum*
și *aici*.

Pentru că e prea multă nebunie
în lumea asta,
prea mult dezgust,
prea multă ipocrizie
care zâmbește *incalificabil*.

Și nu mi se pare imposibil
să beau paharul până la fund
pentru ca *să narez* lumea
în care mă sufoc…
pentru că vreau, prin această răscolire
a mizeriei, eu însumi
să scap de mirosul ei grețos,
irepresiv.

Și fiecare patimă trebuie *scursă*
din om și *pusă* pe foaie.

Tot urâtul trebuie *disecat* și *expus*
pentru ca nimeni
să nu mai confunde

mizeria sufletească
cu
frumusețea duhovnicească.

Nu, nu mi-e rușine să spun că
sunt *sărac de*
atâta bogăție!

Nu-mi place să fiu *compătimit*
dacă nu sunt *înțeles*.

E o ipocrizie…

Acum,
în noaptea asta,
eu stau pe un mormânt *promițător*,
privesc pădurea din apropiere
și mi se face frig…

Cred că așa *începe* nemurirea:
nespus de *tăcut* dar…*real*.

Mozaic liber

Nu pot să râd *de două ori*
pentru același lucru.
Eu râd *odată* și *bine*.

Odată răsare iarba
și odată se usucă, deși în fiecare
an răsare *aceeași iarbă*, la fel de *verde*
și de *simplă*.

Capul mă doare *o singură dată*
pentru lucrurile care
o singură dată se gândesc.

Când mă duc la Biserică
se găsește unul, doi,
mai mulți,
care să-mi schimbe *pacea*
în *neliniște*.

Mă enervează *falsitatea* celor care slujesc…
și chiar dacă nu sunt falși *în mișcări* sau
în gesturi sunt improprii *duhului ei*.

Pentru că toată viața m-am luptat cu ispita de
a socoti *viața nostră* o iluzie.

De aceea nu-mi plac iluziile, farsorii,
comedianții marilor adevăruri.

Nu, nu e important
dacă are *o urdoare* la ochi…
ci dacă e *om viu*!

Iluzia începe de acolo,
de când te simți *un mort viu*.

Când ești mort *în viul vieții*,
în mijlocul vieții.

Trebuie să te gândești

la *hăul înțelesurilor*
și nu la toate lucrurile pe care
toți proștii le înțeleg.

Căci spre acel loc,
spre locul unde *e concentrat*
tot tabloul mă grăbesc.

Mă grăbesc fără să aștept.

Chiar dacă viața e *o continuă așteptare*,
în care toate *prefacerile interioare* sunt
inimaginabile și *de neașteptat*.

Mă grăbesc…
pentru că din mine,
mereu, vor să iasă lumi *noi*,
lumi *impunătoare*,
care nu se mai găsesc *nicăieri altundeva*.

Și de aceea grija mea de *a mă grăbi*,
de *a nu mai sta*,
de a nu *prejudicia* cumva fericirea,
fericirea altora,
care stă în lumile pe care *le nasc*
într-un continuu travaliu.

Pentru că nu îmi place
grămada de dezamăgiți pe
care o văd mereu,
cei care s-au lăsat mințiți
de gândul că *nu pot să facă nimic*.

Însă vai de cei care *i-au mințit*!

Vai de cei care *le-au rupt* aripile,
în loc să *îi învețe* să zboare!

Nu, nu întotdeauna *ultima victorie*
e *cea din urmă înfrângere*!

Intonație lângă un fir de praz poetic

Cine mai crede în
promisiuni?

După cum spune și termenul ele sunt ceva
care *se vor întâmpla* în viitor.

Viitorul nu e *al meu*.
Nu e al meu în întregime.
Deci nu pot crede deloc în viitor.

Eu mă gândesc la *acum,*
pentru că sunt absorbit de *prezentul*
care mă împlinește.

Democrația e *o dreptate*
numai dacă ești în stare *să o faci a ta*.

Fiecare are *dreptul lui*
dacă *îl trăiește demn*.

Însă când totul se transformă în marmeladă,
minciuni, ideologie…
nimic nu mai e *uman*.

Omul are nevoie să gândească *cu fața*
senină.

Și cred că cerul *se va lumina* deodată…
și viitorul își va pierde valoarea
pe care noi i-o dăm acum…
pentru că, deja, fiecare *trăim în viitor*.

Cu auditoriu

Eu le vorbeam lor, unora, tuturora. Eu încercam să le explic ceea ce nici natura *nu știe*.

Iar ei se uitau la mine ca la un diazepam fără efect, contemplându-mi obrazul…care și așa nu avea *mare importanță* pentru ei.

Însă auditoriul meu nu a știut *să aplaude cum trebuia*. Pentru că auditoriul *nu știe*, până nu îl înveți, *să aplaude cum trebuie*.

Pentru că auditoriul meu nu a fost *genial*, așa cum dorea Marin Sorescu, într-o carte a lui, la final, la urmă.

Auditoriul meu era doar *curios* (prostia omului, care *nu știe de ce vine* în fața *unui mare creator de poezie*!) și una dintre fetele din față m-a aplaudat doar pentru…*inteligență*.

O, vai și-amar!…

Însă nici eu nu am zis nimic. Și eu *m-am complăcut* în neînțelegerea lor, pentru că și eu *mă înspăimânt de mine*.

Nici eu nu știu *tot ce pot să fac*. Nici eu nu știu *cine sunt*, de unde ies toate aceste *furii* și *doruri*, și *lacrimi* ale creației mele.

Nici eu nu știu…Însă mă văd dorind, câteodată, *un public pe măsura mea*.

Un public care să simtă orice cuvânt ca pe *al lui* și orice silabă ca pe *a noastră*…Să-și simtă inima extinzându-i-se la infinit, pe care să se coboare și să se urce emoții și gânduri fără măsură.

O, vai și-amar, doar proștii sunt *curioși*, fapt pentru care devin *inteligenți* dar niciodată *înțelepți*!

Însă inteligența lor e *fuga după căpătuială* și nu *umplerea lor de veșnicie*.

Și cum, de unde *aș avea*, unde aș putea găsi un public pe măsura mea, *înalt* și *veșnic*, care să înspăimânte prin *măreție* și *frumusețe*?

Pentru că înțelepciunea e a celor care *nu mai știu nimic* pentru că *știu prea mult* și nu mai știu că *au prea mult* pentru că e *prea apăsătoare* durerea lor.

De aceea cred, că orice om *adus de spate* își simte decăderea sau mulțimea păcatelor ca pe *o certitudine împovărătoare*.

Cel mai frumos auditoriu, totuși, este *tăcerea fără auditoriu…*

La cheremul mofturilor

Când nu mă mai așteptam *aproape deloc*
și după ce ani întregi *o dorisem,*
se întoarse roata, cu dinții în sus,
și mă anunță, *anodin,* chiar *hilar,*
că *mă primește* în vestibulul ei.

Îmi venea *să plâng…*
chiar *să mă îndrăgostesc…*

Nu-mi venea să dau crezare urechilor,
nici măcar sunetelor,
care, vorba aia,
îți intră în urechi…și se transformă
în *știrile de la ora 5*.

Îmi spuse pe un ton discret,
că trebuie să vin într-o anume zi…
când putem fi singuri pe planetă.

Și ce să facem, Doamne, *singuri*?!…

Se pare că femeilor *li se urăște*
când stau singure
și, mai ales,
când nu mai sunt *iubite cu patimă*,
cu dor nebun.

Eu sunt *poet*
și sunt *nebun numai de dor*.

De dor *nebun*, adică *prea bun…*
pentru cei care se uită la mine
ca trestia în baltă.

Poeții știu *să iubească…*
și femeile știu asta *prea bine,*
că sunt sătule până în gât
de *guralivi cu burți de bere*
și de *râgâitori pasivi*.

Noi,
poeții, facem lucruri *atât de cugetate*
încât par *necugetate*.

Par așa, *spontane*,
diafane,
crud de frumoase…

Și acest…*aceste lucruri* (că noi facem
multe lucruri) plac femeilor.

Dar ce să facem, Doamne, *singuri*?!!!…
Să citim?!…

Ar fi prea multe
de citit…Mult *prea multe*…
Și dacă citim nu mai putem să bem cafea…

Dar ea vrea să vorbească cu mine…
multe lucruri…
unele dintre ele *frivol de*
gingașe…
sau chiar *poznașe*…
încât nici nu știu dacă e bine *să detaliez*…
sau doar *să maschez aparențele*…

Are dreptate! Cu mine
chiar se poate vorbi…
o noapte și-o zi,
o viață de-o zi!…

Se poate vorbi,
profund și pe-ndelete,
de la mărunțișuri și până la lucruri catastrofale.

Dar ce să-i spun, Doamne, eu?!!!!…

Aș putea să-i spun cât sunt *de singur*
și cât *mă urgisește* viața.

Aș putea să-i spun *cât de rău* mă simt când nu sunt
înțeles
și cât de mult aș dori, da,

cât de mult…ca cineva să fie *duios* cu mine,
să mă strângă în brațe, să mă sărute…
și apoi, apoi *să nu mă vândă,*
să nu mă uite,
să nu mă contrazică,
să nu mă oftice atât de mult
încât să vreau să îi dau papucii în grabă…

Aș putea să-i spun că…
vreau să călătoresc, că vreau să văd
cele mai frumoase lucruri ale lumii,
că vreau să știu de unde și până unde
fericirea *se mănâncă*…
și de unde și până unde doar *se…contemplă*…

Dar poate că îi voi părea *plictisitor*…

Un bărbat atât de frumos,
cu idealuri atât de mari,
care nu e *bădăran,*
care nu e *mitocan*…
nu *flutură* vorbe…și doar atât…
poate părea *plictisitor*
pentru o femeie…
mai ales când e *bâtă* la sensibilitate.

Poate că va începe să caște…
și să vrea să doarmă,
așa, cu buza umflată…

Dar, nu, ea m-a chemat…la ea!…

Și dacă m-a chemat…înseamnă că
are nevoie de mine…nu doar
o nevoie *de-o clipă*…
un fel de *duș fierbinte*…

Poate că vrea să-mi spună viața ei,
să mi-o *depene* pe toată…

Să-mi spună dezamăgirile ei lungi,
zemoase,
insomniile ei,

când s-a enervat ultima oară…
și, din greșeală fatală…
și-a rupt până și o unghie…
sau până și o unghie *și-a rupt*…

De fapt mie…
chiar *îmi place să o ascult* pe această femeie!…

Pentru că ea e când *serioasă*, când *dusă cu pluta*,
ba *virgină*, ba *curvă sadea*,
îți întoarce cuvintele cu susul în jos când e
enervată…
și când nu e…
este *de-o nepăsare* vecină
cu cimitirul Bellu…

Da, mi-e chiar mi se face *greață* câteodată…
de cât *îmi place* această femeie…

Cândva îi scrisesem o nuvelă.

Dar mi s-a părut *prea frumoasă* ca să i-o dau…
și am ars-o.

Un gest, desigur…*intempestiv*…

Arta nu are timp…chiar dacă s-a făcut
în condiții și *din motive…uitabile*…

Am ars-o…pentru că
nu am vrut să-i cunoască și alții *frumusețea*.

Pentru că eram sigur,
că într-un *gest tâmp* sau
cu *un zâmbet de mocasin*…
ea ar fi arătat-o prietenei ei,
prostăloaicei ălia
sau la cine știe ce *fost*…sau *viitor*…
ca pe *un act de bravadă*.

Dar scrierea mea era numai între *mine* și *ea*…
și nu între *mine*…și *întregul univers* de intelectuali
subnutriți.

I-am păstrat frumusețea *secretă*…

Și am multe astfel de frumuseți,
secrete și *reci*…unele *foarte fierbinți*…
pe care le țin departe…încă…de ochii *avizi* și
blegomani
ai cititorilor neavizați.

O, da, îmi va dezvălui,
în brațele mele, durerea ei…
Am s-o cred…

Eu cred pe oricine mă minte…
cu maximum de fascinație…

Ea îmi va spune ce înseamnă *dor*…
ce înseamnă *tristețe*…
ce înseamnă *ipocrizie feminină*…

Va fi *un torent de confesiuni,*
atât de *ipocrite* pe cât de *inodore,*
atât de *tulburătoare* pe cât de *inexistente*…

Și eu o voi asculta…
îndelung…
îndelung…
și îi voi da *senzația* că *vreau* să o ajut
…bineînțeles
după cum și ea, tocmai ea…de ce nu?…*mă*
ajută…sau *vrea să mă ajute*…
să mă scufund și mai mult…
în ura de mine însumi…
că uneori pot să mă pretez…atât de
scandalos…
la lucruri pe care *nu știu cum*
să le mai uit…

Îi voi asculta suspinele.
I le voi *măsura* cu centimetrul…

Le voi asculta în inima mea…

Și ce voi face,
Doamne, după aceea?!!!!…

Că eu m-am gândit numai *la vorbe*,
la vorbe…
dar femeile nu te lasă niciodată
doar la acest stadiu…

Ele vor, în neștire,
lucruri și mai controversate…
lucruri și mai dizgrațioase…
încât și vorbele *ți se împut*…
dacă nu fugi…
dacă nu alergi…
dacă nu scapi…

Bineînțeles *eu iubesc*…
ea *mă*…

Și ce voi face, Doamne,
când îmi voi da seama
că *nu e așa*?!!!!…

Elogii

Să zicem că *numai eu* am scris
poezie și că de la mine
a început totul.

Eu voi fi *cel mai mare,* nu?

Eu voi primi *toate aplauzele*, nu-i așa?

Să zicem că de la mine
vom face *literatură adevărată*.

Nu voi fi eu *primul om*?

Nu eu voi știi ce simte și cum trăiește
un om?

Să zicem că toate lucrurile acestea
s-au întâmplat.

A căzut și zăpada. E și frig.
Bate și vântul.

Iei cartea în mână și o citești. Înțelegi
de ce acela a murit,
de ce acela s-a născut,
de ce acela își face griji.

Iei cartea în mână și nu înțelegi
sau nu poți să înțelegi.

Nu-i așa că eu voi fi cel mai neînțeles?

Nu-i așa că eu voi fi cel mai barbar?

Încerc să cânt toți înaintașii mei
dar nu știu cu cine să încep.

La toți le găsesc mari defecte
și entuziasmul meu se diminuează.

Ieri îmi plăceau operele lor. Pe când azi

mă simt jignit de ele, mă simt ofensat.

Nu mai am cărți *de citit*.

De aceea îmi și fac propriile-mi cărți,
propriile mele *jucării serioase*.

Le fac în grabă,
ca să-mi astâmpăr dorința de joacă.

Și apoi nu le mai citesc...

Le las *să se umezească* în propriile lor lacrimi.

Alții, cu siguranță,
le vor găsi *remarcabile*, după ce îmi
vor auzi viața și nebunia mea creatoare.

Căci atunci când oamenii nu știu *să te explice*...te
numesc *nebun,* crezând, în mod ridicol,
că prin asta *te umilesc*...sau *te minimalizează*.

Mă vor elogia. Elogieri care îmi vor *împreuna*
mâinile și mă vor băga *din nou* în mormânt.

Dar, să zicem, că eu sunt *primul poet*
pe care l-ați iubit.

Și nu mai aveți nevoie de altul.

Nu-i așa că e *frumos*?

Nu-i așa că *aveați nevoie* de acest lucru?

Speranțe speciale[6]

Îmi vine în minte același gând. E vorba de o obsesie. De când l-am citit pe Esenin[7] nu mai uit că *s-a sinucis* și *din ce cauză* s-a sinucis el.

S-a sinucis pentru că și-a dat seama că poezia e *una* și el e *altceva*, mult mai înalt și mult mai concret.

De fapt eu am spus că trebuie să înțelegi și apoi să creezi, să creezi capodopere, lucruri de mare forță, de mare cuprindere.

Când și-a dat seama că nu a scris nimic, că ceea ce era mai frumos și mai sfânt nu era pe foaie... și-a pus capăt zilelor.

Câtă sensibilitate!

Eu mă mir și mă minunez, chiar dacă e vorba de moartea unui frate al meu, a unui prieten bun al meu.

Până la un moment dat totul e bine. E chiar foarte bine.

Și vine timpul când nu mai poți să spui niciun cuvânt și nu mai vrei să spui niciunul.

Atunci alegi: ori îți faci *o mască* ori devii *un Sfânt*.

Dacă ești *slab* scrii un *Hamlet*[8], un *Faust*[9], o *Divina Comedie*[10].

Dacă ești cu adevărat *tare* pleci în pădure, te rupi de lume și te rogi, acolo, în întunericul pădurii, lui Dumnezeu, cu lacrimi mari și cu multă căință.

Dacă începi să te rogi trebuie să ajungi un Sfânt.

Cine se roagă și nu ajunge un Sfânt e un drac împielițat.

Așa e viața făcută: ori ești slab, ori ești tare.

De aceea mă trezesc și mă gândesc la Esenin.

Câtă grandoare în moartea lui!

---

[6] Poem scris în ziua de 22 decembrie 1997.
[7] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Serghei_Esenin.
[8] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Hamlet.
[9] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Goethe%27s_Faust.
[10] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Divina_Comedie.

Aş putea scrie de trei ori mai mult decât s-a scris până acum, numai gândindu-mă la moartea lui, numai gândindu-mă la naivitatea angelica la care l-a dus capul.

Dar *a iubi* nu înseamnă *să mergi până la capăt*?

Amfitrion

E mai bine, totuși, să n-ai rude,
prieteni,
cunoscuți.

Ai fi *mai liniștit*, cu mintea
mai limpde.

Când nu te aștepți, te pomenești
cu ei, cu toți, care mai de care.

Vin *să te vadă* și
vorbesc *despre ei*.

Încep să vorbească...dar nu îmi place nimic
din ce spun ei.

Și mă dezgustă faptul că trebuie *să-i aprob*
fără vreun motiv.

Îmi beau vinul și cafeaua și nici măcar nu le-au muncit.

Cred că trebuie *să li se permită* orice
și, mai ales, că trebuie să le dau
amănunte convingătoare.

Nu știu *să tacă* din gură.
Nu știu nici *să asculte*.

Unii vin că n-au *ce face*
acasă.

Iar eu îmi pierd *timpul* literaturii române
și *harul*.

Datini

De Crăciun orice om e *mai bun*.
Îți dă un covrig și s-a făcut *mai bun la suflet*.

Orice om, de Crăciun, taie porcul
și-și mânjește copiii pe frunte.

Nevestele fug însă, să nu audă...glasul
celui ce *se zbate*...și apoi tot ele *spală* mațele porcului.

Acum el e mort!
Când era viu era înspăimântător.

Nașu' vine la tine și
pui masa.

Trebuie *să-l convingi* pe om.

Dacă are mașină
nu poate pleca cu ea goală.

Uneori, se mai întâmplă și câte o pană...
și cetățeanul de la București
rămâne fără șorici și
țuică fiartă.

La bunici vin fete tinere,
orășence,
și îți sare inima după ele.

Dar când le discuți *mai aparte*
ți se încrețește sufletul.

Tot de Crăciun...ninge.
Câteodată mai plouă...
Dar nu e totdeauna timpul probabil.

În ultimul timp,
pentru că tradițiile sunt *pe cale de dispariție*,
ne vin colindele *prin ecranul* televizorului.

Nu se mai merge din poartă în poartă.
Bagi firul în priză
și colindătorii *îți încântă* inima.

Dar asta se întâmpla de mult...ăhă...
pe la finele anului 1997...

Treizeci și unu

Nu mai *rezistă* mult creierul meu.
A început să nu mai iubească *proștii*,
acest spectacol *de râs* al lumii.

Nu mai suportă oboseala. Vrea să doarmă,
să doarmă și iar să doarmă. Visele lui vor
să fie line și adevărate.

M-am săturat până peste Marea Neagră
de orice lucru.

Când durerea *îți intră* la inimă
nu mai e nicio scăpare.

În zadar te lamentezi,
în zadar.

Tâmplele au început să-mi iasă în relief,
ochii au început să mă doară.

Sufletul îmi este gol
și singur.

Creierul mă doare acut,
dureros la culme.

Geniul trece prin mine
ca printr-o
odaie goală.

Și nu mai rezistă mult
proștii.

Pasarelă

Cel care *L-a simțit* pe Dumnezeu
o clipă
se laudă cu ea...de parcă Dumnezeu
ar fi *al lui*, numai *al lui*...

Cel care iubește...crede că numai el *face* acest lucru și numai lui *i se cuvin* toate.

Cel care *își ascunde* păcatul crede
că păcatul său e *rușinos* numai în ochii
altora.

Dar cine se mai rușinează *de ceva*
pe care toată lumea *îl știe*?

Rușinea e un fel *de teatru*,
pentru că înțelepciunea păcatului ne este cunoscută.

Orice am fi noi tânjim întotdeauna
spre ceva mai mare,
spre ceva mai înalt.

Acest ideal nu poate fi stopat
în sufletul nostru.

Defectele noastre îl vor.

Ochii tăi îmi spun multe, la fel și gândurile
tale.

Dar mie mi se pare că *tot nu înțeleg*
și mă simt *depășit*.

Te-ai îmbătat prea mult și m-am
îmbătat prea mult.

Dar vinul ne face să uităm, să fim frumoși,
curați la inimă.

Doamne, Sfinții Tăi sunt aici, în
cenușă!

Tu vei avea grijă *să ne ridici* din ea.

Sunt *bolnav* și tot mă simt *tânăr*.

Nu mai suport zgomotele dar tot mă rog,
în orice clipă mă rog.

Rugăciunea mea e continuă.

Înăuntrul meu e *un foc* și *un avânt*
care *vor cutremura* lumea.

Zilele cele din urmă mă vor înălța în lumină.

Voi fi una cu ea.

Nu voi mai ști să fac *diferență*
între mine și slava lui Dumnezeu.

Dali mi-e prieten.
Și nebunia lui mă curăță de iluzii.
Dali mi-e prieten.
Și noi doi facem o partidă bună.

Ar trebui să culegem flori
și să ne facem coronițe.

Apoi să citim romane nescrise
și să nu ne mai punem întrebări.

Ar trebui să dormim.
Somnul e totuna cu moartea,
cu moartea care va începe.

Eu *îngrijesc* adevărul. Îl hrănesc
ca să nu se întoarcă în cochilia lui. El este lichidul care mă traversează. Trebuie să înflorească
trandafirii din cauza lui.

Răsfoire

Frumusețea trupului lor mă face să mă maculez. În aparență eu *am uitat* visele.

În societate mă simt stingher,
ca o pasăre croncănitoare,
care detestându-și contemporanii
începe să-și deteste
și propriul său trup.

Visele mele sunt prea înalte.
Ele *zdrobesc* mințile celor slabi, le elimină.
Nu sunt înțeles pentru că mi se dă
prea puțină atenție.

Dacă m-ar înțelege *pe mine* s-ar înțelege *pe ei*.

Însă ne îndepărtează pe unii de alții orgoliul.

Urâțenia îmi este
dezagreabilă.

Dacă ești bine îmbrăcat, ai bani și relații, atunci ești *apreciat*. Niciodată însă *pentru tine*, pentru *cine ești* tu...pentru *ce faci* cu adevărat.

Noblețea, astăzi, constă în minciună și
vanitate.

Nu mai e loc pentru *lucruri sfinte*.

Însă eu vreau să rămâi *cum ești*. Eu nu-mi mai găsesc *liniștea* dacă te văd pe tine *despărțită* de tine însăți.

Mulți puteau să ajungă *mari poeți* dar nu au avut *curajul* meu.

Pentru că *a fi poet* înseamnă *a fi nebun pentru poezie*.

Iar *a fi om* înseamnă *a fi nebun pentru viață*.

Ei te vor detesta,
tu înalță-ți însă capul!

Ei vor încerca *să-ți tulbure* mintea, să te facă să îți renegi traiectoria.

Tu însă te vei ține pe picioare și vei protesta.
Vei protesta prin creație,
prin demnitate,
prin liniște,
prin măreția inimii tale.

Aici *se strânge* durerea lumii
și ea *nu mai iese* din cuvinte.

Predarea ideilor

Universul meu este *mâncat* de un alt univers, eu fiind *o parte* și *un întreg* în același timp.

Chiar dacă o știi sau nu o știi tu te afli undeva, *încercuit* într-o iluzie netrecătoare.

Ai toate șansele și niciuna.

Depinde cât *a săpat* adevărul în tine, cât *te-a rănit* el.

Misticul vede pe *Cel-ce-nu-se-vede* și nu poate *să-ți spună* nimic,
pentru că cuvintele
nu ajung până la realitate.

Ele sunt periferice și mincinoase.
Ceea ce simți numai tu știi cu adevărat
și nici tu.

După ce dormisem 12 ore din cauza hidroxizinului a apărut gândul,
nebunul gând,
că metafora este *sfârșitul* vieții,
al inimii.

Și că orice poet care scrie metafore
a intrat *deja* în Paradis.

El a știut care este *cu adevărat* scopul vieții.

Filosofia se face degeaba
dacă nu te înnebunești din cauza ei.

Tocmai când nu mai poți *să reziști* începe viața.

Nu-ți mai imaginezi nimic.
Cauți să pipăi rănile și să nu mai faci pe cel

care *uimește* lumea.

Cei mici cred că ei *învârt* istoria
dar e o mare eroare.

Cei *înalți* țin lumea,
cei *curați cu inima*.

Și nici nu știm dacă cerul de deasupa e *ultimul cer* sau *prima amăgire* pe care o susținem.

Mistica

În Biserică *se ascultă* liniștea
și nu trebuie să o confunzi *cu viața* Îngerilor.

Inima omului poate întrece stelele și poate ajunge *să trăiască* în inima lui Dumnezeu.

Icoanele te fac pur, îți adâncesc
și îți luminează gândurile.

Tămâia din cădelniță
îți umple mirosul cu
verdeață.

Preoții ies și intră în altar
ducând cu ei Moartea și Învierea Domnului.

Nu pot să mă abțin. Trebuie să plâng. Păcatele mele mă dor și cunoscând adevărul mă văd
prea departe de el.

Numai mi-e teamă de naivitate.
La o anumită vârstă poetul
nu mai poate *minți* niciun cuvânt.
Tot ce spun e *prea puțin*.

Privind cupola parcă *mă înalț* la ceruri.
E ceea ce simt.

Meditez la cuvintele Domnului și viața mi se pare inexplicabil de frumoasă.

Pășesc cu mare sfială și fără niciun gând.
Inima mi-e plină și tremură.

Dar nimeni nu va înțelege
ce e cu adevărat viața.

Exclamație

Gândurile devin din ce în ce mai
apăsătoare.

Moartea mă privește *din umbră*.
O simt,
o sprijin.

Dracul mă crede *de-al lui*...dar acolo, înăuntru, e *Dumnezeul meu*, Dumnezeul milostivirii.

Eu cred că *iubirea* și *dăruirea* vor salva lumea.

Eu cred că adevărul trebuie spus *cu orice preț*.

E mai mult *o mângâiere* decât *un sărut*.

Am cunoscut adevărata iubire.
Dar dacă am pierdut-o numai pot să mă mai bucur.

Dezamăgirea *nu satură*!

Și nu mai știi *ce să spui* când ai
prea multe de spus.

Nu te scapă nimeni.

Trebuie *să reziști* cu orice chip,
până la capăt,
până la moarte.

Cel credincios are pe Cineva după moarte
dar ceilalți nu au.

Ori nu au vrut *să-L cunoască* ori nu au crezut că sunt *cineva*, că reprezintă ceva.

Pentru unii Iadul iar pentru alții Raiul.

Eu îi compătimesc pe cei
ce n-au avut șansa de *a fi cineva*.

Mie îmi pare rău pentru cei
care *nu se vor mai naște niciodată*.

Fără să știm
suntem *luminile* care ard în fața lui Dumnezeu
iar El Se simte *prea îndrăgostit*.

Elegie

N-am avut timp *să spun* totul,
să fac totul,
să doresc totul.

M-am simțit prea repede *eliminat*
de viață.

Cărțile mele sunt *rupte*.
Ele nu sunt *întregi*.

Și așa s-a întâmplat și cu ceilalți,
cu toți.

Au fost batjocoriți de viață. Ei erau
prea naivi și s-au încrezut în ziua de
mâine.

Dar ea a fugit de ei.
I-a lăsat în morminte, să se usuce.

Așa m-am uscat și eu. Așa mi-am aruncat
și eu visele.

Degeaba văzusem *marile lucruri* dacă
n-am putut *să le iau* cu mine.

Degeaba m-am chinuit, mi-am
chinuit sufletul ca *să-L revăd*
pe Dumnezeu,
când cu El *mă întâlneam* în fiecare zi.

Statuile mele sunt reci.
Cuvintele mele sunt reci.

Inima ta, cititorule,
e înfierbântată *prea puțin*.

Ai vrea *secretul meu*
dar n-am să ți-l spun.

E un secret teribil.
E un glonț *mai greu* ca împușcarea.

Inima și mintea nu l-au răbdat prea mult.

Acum ori totul *e vis* ori visul *nu există*.

Pe lângă plopii fără soț

Când ești mic
nu-ți dai seama că
ceilalți *te urăsc*.

Ei te alintă și
par să te alinte.

Tu îi crezi.

Când crești mare
îi simți că nu-ți
sunt *prieteni*.

Nu mai știi *în cine*
să crezi.

Toți te vor umilit,
înfrânt,
mort.

Îi *încurci*...
pentru că în jurul tău
sunt cu toții proști,
invidioși,
răi la inimă...
niște neisprăviți.

Marile suflete
suferă în această lume,
o suferă cu chinuri mari.

Ei sunt ocărâți
de paiele ude
care mișună
peste tot.

Fiecare vrea
să te fure.

Îți face un compliment

și crede că *ți-a câștigat*
inima.

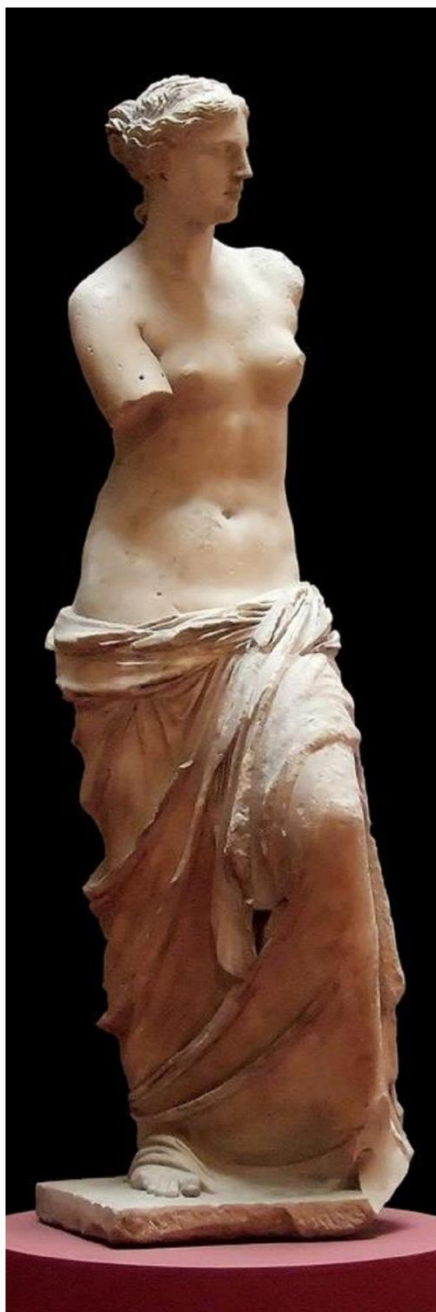
Dar inima mea e *rece* la laude,
e rece la cuvintele oamenilor.

Inimii mele îi place pământul,
iarba,
plimbările,
sănătatea relațiilor
dintre oameni.

Dar ei, cu toții,
nu te lasă să
trăiești *cum vrei tu*.

Te urăsc pentru
că ești *bun* cu ei,
mai generos,
cu inimă bună.

Și răul răutății
e acela că ei
se laudă
cu ceea ce nu sunt.

Evocare[11]

Când cauți perfecțiunea
nu o găsești.

Găsești *o lume goală*,
o lume impudică.

---

[11] În fotografia supra e *Venus din Milo*, sculptură creată în sec. al II-lea înainte d. Hr. și păstrată în Muzeul Luvru din Paris. A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Venus_de_Milo.

Viața ne dă să înțelegem
rostul fiecărui lucru.

Dacă iei natura
așa cum este ea
vei înțelege *sensul* vieții.

Trebuie să facem o artă
de care *să nu ne doară* ochii.

Aceasta va fi
adevărata noastră bogăție.

Faptul că *simțim*
nu e de ajuns.

Nu contează neapărat *să ajuți*.
Contează *să înțelegi*
pe cel ce nu are,
pentru ca viața să aibă bucurie.

Te sărutai cu ea dar
ea nu te entuziasma.

Trebuia să scoți
viață din buzele ei,
să prinzi aripi.

Dar totul era liniștit.
Nu era nimic între voi.
Totul era o minciună.

Pentru că numai când
ne plictisim
începem
să spunem adevărul.

El este *la vedere*
numai că noi suntem *orbi*.

Poetul e numai cel care
spune despre sine
fără nicio regulă,

fără nicio plăcere
sau consolare.

Fiecare durere a sa e
durerea noastră.

El e fratele nostru *în suferință*
iar noi: cei care îl îndurerăm
pe el,
pe cel *nevinovat*
de adevărurile noastre.

Luceafărul

E o bucurie mare când *cel înalt*
este aruncat de pe cal
și *făcut de rușine*.

Toți boii se bucură atunci.

Toate nimicurile jubilează.

El este aruncat de către cal
și nimeni nu-l alină.

Ar fi primit *plata lui*
acea femeie sau acel bărbat.

Dar nimeni nu a ridicat un deget.
S-au bucurat toți
să-l vadă făcut de râs.

Dar el *a rezistat*,
și-a învins teama.

Noapte de noapte
și-a învins coșmarele,
gândurile negre,
ispitele deznădejdii.

El *a ieșit*...și toți
i-au purtat pică.

El a fost salvat
de la moarte
de Dumnezeu.

Și creștinii, frații lui,
s-au bucurat.

Cei care
îi dădeau sfaturi,
astăzi nu-l mai ajută.

Nici filosoful, nici preotul,

nici chiar poetul, fratele lui,
nu-l ajută.

Singur trebuie să facă totul,
singur.

Dar el,
năucitorul de cuvine,
le zâmbește în nas tuturora.

El se simte liber
și demn
și adevăratul *mânuitor*
al cuvintelor înalte.

Neîntârziat

Viața veșnică e
a celor care o vor.

Ei știu ce înseamnă *să suferi*
și să nu ai cui *să spui* acest lucru.

Ții în inima ta
lucruri rușinoase,
lucruri fără scrupule.

Ți-e teamă să le spui,
să le audă toți,
să le spui în gura mare.

Ei te vor crede *nebun*.
Eu știu aceste lucru.
Pe mine m-au socotit *un om*
fără nicio lege.

Tocmai pentru că eu eram
mai presus de legile lor înguste.

Eu nu făceam nimic rău
dar ei erau răi.

Gândurile mele erau
prea înalte și, mai ales,
prea clare.

Eu vream ca oamenii
să fie înțelepți și buni,
cuvioși și sensibili.

Vream să-i fac *să simtă* arta
și, mai ales, *sufletul* ei,
melodia ei divină.

Dar ei m-au înjosit.
Ei m-au făcut albie de porci,
în care toți își aruncau murdăria inimii.

Numai că despre sinceritate
nu se poate râde!

În momentul
când râzi de viața mea,
râzi și de tine,
împreună om cu mine.

Și știu, că tot cel care *râde*
în neștire,
va avea parte de *un plâns*
și pentru el și pentru mine.

Cândva, într-o zi,
îmi vei înțelege spusele,
adevărul lor.

Nimeni nu e de încredere.

Nici în tine să nu ai încredere.
Pentru că și tu
ești *un impostor*.

Deși răul, în cele din urmă,
are și un efect bun,
noi nu-l vedem din prima.

Pentru că noi suntem *uneltele* răului,
atunci când îl facem *să existe*.

Iar când suferim,
suferim profund și nu știm de ce.

E marele nostru mister,
care ne devine *tot mai evident* pe cât
durerea ne devine *iluminare*.

Al doilea poem de duminică

Chinul celor mulți
este chinul celor puțini.

Când prostul conduce
ceilalți mor de urechi,
îi doare ceafa.

Numai geniul
știe de ce *se războiește* cu lumea,
cu neînțelegerea ei.

În lipsa lor de sens
el găsește un sens.

În lipsa lor de durere
el găsește remediul
pentru toate durerile.

Lui nu îi e teamă.

Nu luptă pentru liniștea sa
ci pentru liniștea tuturora.

Însă e condamnat *să suporte,*
să suporte proștii,
urâtul, caricaturalul, grobianul.

Pe mine viața m-a făcut rece,
mi-a spulberat liniștea.

Sunt din ce în ce mai grav
și mai tăcut.

Mi-e lehamite.
O greață,
o ură abia stăpânită
pentru tot ceea ce înseamnă
impostură.

Pentru că toată mintea

care nu se înalță,
care nu-L caută pe Dumnezeu,
cade jos,
devine urâtă,
se împute cu rele.

Iar dacă stai prea mult *la înălțime*
simți ridicolul ca pe o schingiure.

Însă dragostea contează,
ceea ce ai bun în tine,
sufletul tău.

Pentru că poezia e întotdeauna
o săgeată cu două răni.

Prima rană *se vindecă*,
a doua *se adâncește*.

Surplus de cunoștințe

În gară nu sunt numai trenuri și călători cu bilet ci și cerșetori și câini. Cerșetorii
arată ca niște paiațe, cu bărbi mari,
cu mâini sau picioare rupte,
cu nervi, cu mulți nervi.

Auzi înjurături la tot pasul. Cel care nu înjură *nu e bărbat* iar cea care nu are părul vopsit *nu e femeie*.

Fumează fetele cu buze umflate și te uiți la ele ca la tablourile lui Picasso. Pentru că nu îți dai seama care e capul și care le
sunt picioarele.

Bunul gust e *un moft* al secolelor trecute. Cu o mașină și cu niște bani verzi i-ai sucit capul gagicii.

Dacă nu-și ridică fusta peste genunchi cu două palme nu se simte bine. Banii sunt *motiv de ceartă* între bărbat și femeie.

Când femeia se crede *mai deșteaptă* află că prostia costă. Fericirea ar fi fost *mult mai aproape* de o delicată vedere a lucrurilor.

Însă *o ia pe coajă*, pe coaja pâinii, pentru că nu înțelege că bărbatul ei nu trebuie *enervat* chiar în orice clipă.

Trăim un secol nebun și secolul viitor va fi și mai nebun. Cu mătreața viselor noastre ne ducem la cimitir și ne coasem odăjdiile.

Cel mai mare bine e că nu ne mai vedem. Cel mai rău ar fi să ne vedem și după moarte la fel ca aici.

Dacă știu...

Visele mele nu se vor împlini niciodată. Și nu-mi pare rău și nici bine.

E rău că pot să sper *la mai mult* decât se poate întâmpla vreodată.

Arta secolelor a umblat
după adevăr
și nu l-a găsit
sau l-a găsit și l-a pierdut.

Alergăm, asta facem!
Fiecare zi e o nouă alergare, o neîntreruptă alergare.

Ei au alergat după lucruri *nespuse* și au găsit ceea ce nu au căutat.
Ei au fost vii.
Și eu sunt viu...dar lumea noastră e moartă.

Nu, i-am spus ei,
nu
ideile mele *te dor,* ci
propria ta lipsă de gândire,
propriul tău ideal sterp.
Ai putea să te bucuri *cu mine*
dacă de mine *te bucuri*.

Dar ea a lătrat ca o pramatie împuțită
și a început să râdă,
să râdă albastru.

Am îmbrățișat atunci pe primul om întâlnit în cale și lui i-am dat o halbă de bere.

Am stat cu el de vorbă și mi-am spus
amarul.

Nu m-am simțit *mai liber*...dar m-am simțit
depărtat de mine.

De aceea văd eu lucrurile în culori închise.

Tu nu poți *gândi* iar eu nu pot *accepta* acest lucru.

Meschina

Mai putem să spunem că *mureau de foame*.
Și, cu un copil de țâță în brațe,
cerșea bucata de pâine
pe care noi n-o prețuim.

Se uita doamna și strâmba din nas.
O lovea sila de umanitate.
O silă bolnavă și deasă.

Dar purta *cruce* la gât
și era *creștină*...
vai de creștinătatea noastră!

Mergeam cu mașina
și copiii suflau în pungă.

Iar mila,
adevărata milă mă pândea...
dar de unde bani!

Suferință pe pâine...
Și dacă nu *pe pâine*
atunci pe lingură,
pe degete,
pe sprâncene.

Surâzi la orice pomană.
Și nu știu dacă te bucuri.

Cititorule,
dacă nu am dreptate,
atunci am înnebunit
și văd lumea *roză*!

Însă mi-ar fi făcut plăcere
să o văd *roză*...
dar o văd...*neagră*...

Fug de adevăr
și nu vor să stea

de vorbă cu el.

Se scriu cărți pentru ca să nu fie citite,
se ridică case de cultură pentru ca să nu fie frecventate
și biblioteci pentru ca să fie înțeleasă prost
utilitatea lor.

Doamna profesoară, bineînțeles,
are *probitate morală*.

Numai eu, mâncând un covrig cu sare,
văd pe stradă
oameni care așteaptă *altceva*
și, până la altceva,
să mănânce *măcar* un covrig cu sare.

Bine dispusă

O idee tâmpită: să mă îndrăgostesc de faptul de *a iubi* și nu *de tine,*
pentru că de tine *m-aș plictisi*
într-o săptămână și aș mânca baclava,
o piftie și halva.

Eu alerg cărțile.
Le scriu și apoi le citim,
unul dintre noi găsind *idei de trăire,*
pentru că există și astfel de completări
și de cerințe ambulante.

Neg faptul că ai putea *înțelege*.
Și nu-ți dau dreptul *să știi*, pentru că
proștii nu pun întrebări
și doar eu transpir.

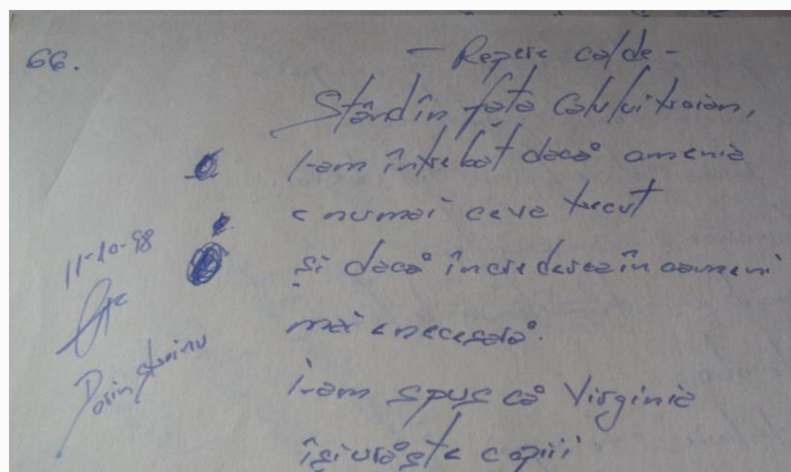
Caut o carte în raft și tu îmi spui că ea *nu există*.
Mai caut alta și nici asta *nu există*.
Până la urmă nici eu *nu exist*, pentru că dacă aș exista aș fi fericit și împlinit și gerul nu mi-ar mai înroși obrajii.

În fotoliu mă apără tăcerea.
Masa e mică și eu scriu apăsat,
pe geamul sub care râd poze.

Unde se află
cel care
nu mai pune întrebări?!

Cineva îmi spune că degeaba caut și că acel clopot bate degeaba.
Dar eu știu,
doar eu știu ce pace se varsă
în inima mea,
când Tu cutreieri pământul în lung
și în lat.

Repere calde[12]

66.

– Repere calde –

11-10-98

Stând în fața calului troian,
l-am întrebat dacă omenia
e numai ceva trecut
și dacă încrederea în oameni
mai e necesară.
I-am spus că Virginia
își urăște copiii

Stând în fața calului troian,
l-am întrebat dacă omenia
e numai *ceva trecut*
și dacă încrederea în oameni
mai e *necesară*.

I-am spus că Virginia
își urăște copiii
și vrea să scape de ei,
adică *să-i vândă*.

Dar el m-a privit cu dispreț
și mi-a spus că trebuie
să profit de oricare,
pentru că arta mare
distruge orice speranță.

Nu pot!,
i-am spus eu.
Dar el mi-a spus:
N-ai încotro. Trebuie să joci
cum vrea viața.

Of, tot de ea dau!

---

[12] Poem scris în ziua de 11 octombrie 1998.

Când urăsc ceea nu-mi place
și când respir
dau de viață,
de înălțătoarea noastră
existență.

Privesc fotografiile începutului
de veac
și văd cât am progresat,
când ne-am emancipat...
dar și cum avem aceleași probleme,
cum ne lovim tot de *boi* și tot de *eroi*.

Blazoane și consecințe,
târguieli și matrapazlâcuri
te lovesc
peste obraz
și trebuie să te supui.

Cam asta fac eu la cursuri:
mestec nervi
și visez câmpuri verzi.

Dacă nu aș proceda în acest fel
aș înnebuni mai mult decât se cuvine
și nimeni nu mai m-ar băga în seamă.

Oamenii uită.
Cu toții oftăm și regretăm,
ținuți de mâini sau de sâni,
aplecați peste pervazul ferestrei
sau căzând în gol.

Cine sunt cei care *mă neliniștesc*?
Toți cei care refuză să se creadă *oameni*
și *refuză* oamenii.

Și așteptând mașina 69
îmi cade o lacrimă amară
la vederea unui om imponderabil.

Era propriul meu chip
în ființa altui om.

Versetul de recitire

Poeții acestui secol au murit
spânzurați la vedere,
arcuiți pe bolți de Biserici
și injectați cu naftalină.

I-am ascultat...
și apoi i-am pus la pachet.
I-am băgat în rafturi.
I-am suit pe statui.

Cât suferă, sărmanii,
când niște dobitoci îi citesc!

Cât *de necinstiți* sunt
atunci când *se vorbește* despre ei!

Teoriile curg ca apa pe gârlă
și nu-ți spun nimic.

Academicienii știu tot ce ține de ei
și nu-ți pot spune nimic.

Îi interesează detaliile
și nu materia brută.

Vă înțeleg, dragii mei!...

Oftați și veți ofta
pentru că lumea e așa cum e
și nu se va schimba de la sine.

Voi, luminile absolute,
veți lumina și ei vor muri *sub* lumina voastră,
gândind că sunt *în* lumina voastră.

Dar ei sunt afară,
afară cu milogii și cu șontorogii spiritului,
hâzlindu-se la circarul care scoate
eșarfe dintr-o
umbrelă.

Dar eu mă bucur de voi
şi în ritualul meu sacru
mă rog pentru sufletele voastre,
pentru liniștea celui mai albastru cer liniștitor.

Simțul măsurii

Eu mă joc cu tot ce există
dar nu și cu Providența.

Pe ea o urmez întru totul
pentru că ea îmi scoate în cale
tot felul de personaje stranii.

Unii mă fură,
alții mă latră...
dar toți îmi fac câte *un bine*,
chiar dacă binele acesta miroase *a rău*
de la o poștă.

Râd și eu,
ca și când nu aș ști cu cine am de-a face.

Râd,
fac glume,
încerc să par la fel *de consternant* ca și ei.

Da, *se cer* glumele proaste!
Și fără ele...am avea multe discuții
neîncepute.

Vorbele de complezență,
mârâielile,
lipsa de caracter...

Glume la care încerc să beau și să mănânc
precum oamenii care toată ziua *pierd* timpul...

Și fac complimente *domestice* la fel de des,
însă, mulțumesc Domnului, că nici *nu cred* în ele.

Femeile îmi fac *ochi dulci*...
iar eu mă prefac că sunt *firav* și *prostuț*.

De aceea unele mă iau *în râs,*

confundând *aparențele* cu *vederea interioară* care le lipsește.

Însă femeile tinere încă n-au învățat
diferența dintre zâmbetele bărbaților...

Au tot timpul de pe lume...să înțeleagă,
ce nu ar fi trebuit să facă, atunci
când nu știau tentația minimalizării
celor care le ia de nevastă.

Expozițiile sunt un amalgam pestilențial...iar femeile stau bine în fotoliu.

Când ies, i-au și eu un pișcot, drept *amintire*
de la artiștii lipsiți de scrupule.

Diferența e,
că eu am idei grave și inovatoare.

Din ziare, cutii de bere, cartoane, hârtie...din orice...voi crea *lumi esențialiste*.

Rectitorind arta, geniile vor fi urâte.

Vor fi urâți
când îi voi explica,
când le voi scoate la vedere măruntaiele.

Însă pentru ei voi suferi blamul întregii lumi,
tocmai pentru ca să fie *crezuți* în adevărul lor.

Când voi fi publicat nu mai am *ce să spun*...
pentru că eu sunt *aproape de sfârșit*.

Marin[13] spunea bine despre zilele lui „penibile”.

Când mori,
unii cred
că nu mai ai *ce spune*.

---

[13] Marin Sorescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Marin_Sorescu.

Într-o zi, la Biserică

Veneau oamenii *să-și scoată* dracii din ei,
gândurile perverse și lucide.

Ca și când dracii ar fi fost singurii *de vină*,
că ei miroseau a praz
și a mărar
și a balegă
tăiată cu sapa.

Preotul,
un om cu minte înaltă,
îi asculta pe toți,
că, de, e al lui Hristos,
și le citea rugăciuni de dezlegare,
încât dracii *se plictisteau* ascultând și plecau
unii la berărie
iar alții la primărie.

Oamenii se simțeau *mai bine* acum.
Adică mulți rămăseseră *aceeași*.

Pentru că dracii ies...
dar creierul tău
tot cam *la fel* rămâne.

Căci Dumnezeu
nu citește cărți *în locul tău*
și nici nu spune rugăciuni
pentru pacea și liniștea sufletului,
dacă tu nu ți le scrii în inima ta.

Plecau acasă.
Treceau strada...

Adică atunci când eu eram student
și ascultam predici *proaste*, adică *indiferente*,
și toți nătângii,
babalâcii și impostorii
îmi spuneau că *mă iubesc*,
că sunt *fratele* și *păstoritul* lor,

pe când eu muream de foame,
de *foamea duhului*...

Pentru că omul, fiecare om,
are nevoie de predici dumnezeiești
ca să fie *viu*.

Și stam la coadă,
la coadă la răspunsuri,
la coadă la iubire,
la coadă la frumusețe,
ca să primesc ceva...
și se petrecea faptul că
se terminau,
ca să vezi!,
tocmai la mine...toate cele așteptate.

Stam la coadă...
La coada unde nu ești întrebat dacă *vrei ceva*
și unde toată lumea crede că *nu vrei nimic*,
că nu ai *nevoie* de nimic,
pentru că,
de fapt,
totul e *foarte bine*...

Și atunci,
atunci mi-am promis,
să nu fac *aceeași greșeală* cu cei care
mă vor aștepta să fiu *viu* și nu *mort*,
vorbitor și nu *prefăcut*,
duhovnicesc și nu *teluric*.

Trăiam un poem incomod.
Mă *lovea* un poem incomod.
Un ghimpe în talpă...

Și păream *nociv*,
păream *rău-voitor*,
un „revoltat” într-o doară...

Însă eu eram un tânăr profund
căruia i se citea doar prima și ultima filă a cărții.

Eram doar *frunzărit*...
fără ca sufletul meu să fie *citit temeinic*.

De aceea am dat din cap și am strâns din dinți.

Am tăcut...
așa cum fac toți...

Am rămas un onorabil man,
un om de viitor.

Un om de bine,
pentru că și *banal* începe cu *b*.

Mai departe nu mai are rost să spun: neînțeles, neiubit, neacceptat,
pentru că se înțelege
și cu asfalt se drege.

Oricine vrea *să te ajute*.
Adică: *să nu te ajute*.

Oricine vrea *să te convingă*.
Adică: *să te mintă*.

Și după ce *te minte,*
vrea și să-i dai *dreptate*.

Și, ca un ghinion,
m-am dus la o întâlnire de cenaclu
și am ascultat – Doamne, Dumnezeule! –
cum o fată de 18 ani cerea, într-o poezie a ei, *să i se ejaculeze în gură,*
în loc să ceară măcar un ruj sau ceva de mâncare,
o înghețată sau un coca-colo
și 5-10.000 de buzunar.

Am trecut și peste acest lucru,
așa cum trece omul peste toate,
și am zis că nu e *mare lucru* să fii Sfânt, geniu sau erou, pentru că și așa nu-L poți avea pe Dumnezeu cu totul niciodată.

Și vei fi mereu *nefericit* din cauza acestui fapt deși *plin*. Pentru că aceasta e marea și singura nefericire a celor ce cunosc adevărul.

În noaptea asta *fac pauză*.
După cum făcea și Sfântul Vasile cel Mare.

Și mâine mai vedem
dacă mai scriu poezie
sau dacă mă duc să pasc oi.

Floare la ureche

Se plâng poeții și au dreptate;
geniul mănâncă libărci
și hlamide.

Îi ascult noaptea și le dau dreptate.
Le citesc cărțile
și iar le dau dreptate,
adică le plâng de milă,
adică îmi plâng de milă.

Suntem tratați
cu cea mai mare indiferență
și cu cea mai perfidă
aroganță.

Îi spuneam Părintelui Claudiu:
„Eu nu cred că Eminescu a înnebunit...
Pentru că el era *prea lucid* și
cei care îl ascultau nu știau,
că de la o anumită zi
geniul nu mai vrea să fie *logic*
pentru lumea aceasta
și devine *logic* numai
pentru cealaltă lume”.

El îmi da dreptate și eu le dau dreptate lor.

Nopți nedormite, zile pline
de chin și de renunțări.
Pur și simplu: străpunși de dor și de lehamite.

„Ce obții făcând acest lucru?”,
m-a întrebat o colegă *diafană*,
bineînțeles,
neștiutoare...

I-am rânjit frumos...
Ce puteam să fac mai mult,
pentru o minte de femeie
disprețuitoare a lucrurilor înalte?

Câștig ce nu aveți și nu veți putea câștiga voi,
cu toții.

Dacă Nietzsche dorea *răul absolut,*
eu caut *binele absolut*.

Eu spun ce putem face,
ce putem spune,
ce putem cere de la noi înșine.

Nu te teme, femeie tânără
și bărbatule tânăr!

Pentru voi e *lumea mea* și *speranța mea*.

Și ea va însufleți și alte aspirații,
alte lumi, alte timpuri,
alți oameni.

Nu vor muri niciodată visătorii.

Dacă noi murim, știu că se vor naște alții
mult mai profunzi,
mult mai autentici.

Și eu le dădeam dreptate poeților,
acelora cărora nimeni
nu le dă atenție.

Avea alt titlu

Femeie,
ai rămas tot frumoasă
și tot te-am iubit
și tot ți-am spus adevărul.

Ți-am cântat ție și le-am cântat lor,
chiar dacă și tu și ei m-ați ocărât
și m-ați vorbit de rău pe la spate.

Să vă vadă Cel-de-sus
și să vă răsplătească
pentru mojicii!

Căci mă rog cu inimă înnebunită de dor,
care știe că nu poate pierde nimic...decât pe Tine, Doamne, pe Tine, Dumnezeul meu...

În fața Ta eu tac
și îi las pe palavragii să vorbească,
să se ostenească în a-mi găsi defecte...

N-aș demonstra nimic
și nu mi-ar folosi la nimic.

Numai că eu *am nevoie de sinceritate*
și le vorbesc lor de ea,
curvarilor și ipocriților,
care se gândesc dacă au *un profit*
în urma discuțiilor cu mine.

Vorbesc despre cărțile Sfinților...
și ei nu admit *un sens ascuns* al cuvintelor,
unul tainic...
un sens pentru cei cu inimă curată.

Ei spun că Ortodoxia
e pentru toți proștii și pentru toți fariseii.

Bați două metanii,
dai 5 lei,

faci o jumătate de colivă
și ajungi în Rai...

Ce simplu!

Și eu care credeam că trebuie să te muncești,
să te spetești!

Mergi mai mult goală
și nu vrei să fii *a nimănui*
ci *a tuturora*.

Îți bați joc de lucrurile sfinte
numai pentru că așa vrei tu.

Dar când te întorci acasă
și te îmbrățișează singurătatea,
atunci începi să plângi
și să săruți *marele gol* dinaintea ta,
micul infern pe care știi să-l spoiești
cu o acuarelă subțire.

Pictezi
și eu nu-mi dau seama.

Te prefaci
și eu nu înțeleg
decât *prea târziu*.

Cititorule,
crede-mă,
uneori sunt *prea ipotetic* cu larvele
și, mai ales,
cu reptilele!

Se bea tot ce iubim

Parcă am greși toți la fel și unul dintre voi
mi-ar da una peste moacă,
numai pentru ca să vadă cum mănânc cu ea umflată.

Ar fi închisă ușa,
și tonul poemelor mele v-ar părea sumbru
și nu ați ști cum să dezlegați dilema,
pe care,
din îndoială mare,
o veți lăsa baltă.

Dacă păcatul Îl alungă pe Dumnezeu,
iubirea Îl aduce înapoi
și Îl proclamă *Împăratul slavei*.

Am spus acest lucru
ca urmare a unei nebunii rare,
ca urmare a unor citiri lungi
și înconvoiate,
de care mă tem
și pe care le reneg cu delicatețe.

De ce să mor de foame?!

De ce să cânt istoria mea, socotită „neroadă"și o mulțime de proști transpirați și o sumă de curve cu chiloți roșii, să se bucure de nefericirile mele?!

Exilați-mă,
jupuiți-mă,
curentați-mă,
dar lăsați-mă în pace, în pacea în care vreau să stau și, mai ales, să mor!

Îmi ajung șaradele și medicamentele scumpe, universitățile mediocre și politicienii parșivi.

Vreau să-mi văd de păcatele mele
și de idealurile mele „prostești",

pentru că numai în ele și eu ele
mă simt „eu” și
neconstrâns de nimeni.

Voi, ceilalți,
uitați-vă după stele
și după cântece ușoare!

Poate vă calmați colții somnului.

Revenirea la păgânism a lui Iulian Apostatul

Când scriam scrisori
primeam cuvinte din flori,
pentru că expeditorii mei erau niște fătălăi,
spoiți cu ceapă degerată și cu var.

Vorba lui Gogu Țiganu': „Dacă nu se vede, cel puțin se știe".

Mă uitam pe pereți și nu făceam zgomot.

Acum, ca student,
scriu scrisori copacilor și primesc de la apă
expertize medicale, pentru că *cel mai înalt pisc* e *cel mai mic pisc* și iarba e dulce.

Mi-am făcut fotografii și, de fapt, mi s-au ars. Pentru că mureau toți cei care erau în piață, de admirația întâmplării de-a fi varză creață.

La un seminar ocazional
m-am certat cu știe-tot,
pe tema unei probleme febrile,
a unei probleme fără cuvinte, un cuvânt umilindu-l pe altul.

Am ieșit cu capul prin Arhimede,
după care, gândindu-mă la fiica lui,
mi-am dat seama că nici nu știu dacă are o fiică.

Ce consolare!, mi-am zis.

Să ai în fața ta un oraș atât de mare și de murdar, e o capodoperă, nu?

În fiecare zi,
dacă adun câte o hârtie,
într-o mie de ani cred că le termin.

Apoi adun câinii, păpușile,
poeții costelivi, pe ale suflă-în-ulcior
și – vă spun cinstit –
mi-e tare dor.

Acum să nu credeți că
aceasta e o poezie de joacă.
Nuuu!...
Vaca rabdă fătul
și-apoi zice: muuu!...

Și un anunț urmează: cel mai simpatic sunt atunci când nu există termeni de comparație.

Mergea trenul, cădea seara

Mi-a fost teamă
să nu mă prindă controlul.

Controlul asupra sufletului, asupra vieții, asupra versurilor scrise,
nescrise,
frânte,
visate...

Și Dumnezeu mi-a ajutat
să scriu într-atât de mult
încât controlul să mă lase în pace,
să călătoresc mai departe,
chiar dacă versurile sunt versuri.

Pentru că orice gând e *liber* și, în același timp,
e pus să are.

Și orice gând liber stă în fața ta,
pe bancă,
și te privește.

Ce să înalț?!...

Desigur,
un poem te va cânta pe tine,
anonimo,
și lumea va crede că te-am iubit...

Însă poate că *te-am iubit*...
dacă *m-am gândit* la tine o secundă.

Pentru că atunci –
Dumnezeu mi-e martor! – ,
dacă m-am gândit la tine,
atunci am fost *numai al tău*.

Te-am iubit și pe tine,
pe cel care cântai la acordeon,
pentru că m-am gândit și la tine.

Și pe tine,
pe cea care priveai inocent lumea.

Pe copilul abandonat sub
o tufă neagră și aspră...
și câinele flămând...
și faptul că în acea seară
m-am împăcat cu voi,
cu voi toți în inima mea,
rugându-mă pentru voi...
fapt pentru care mă simțeam *etern*,
împăcat ca nimeni altul.

Cum să tac și
să nu spun minunile Tale?!

Fiecare copac lunatic,
fiecare iarbă amară,
Te reclamă.

Nu mă cunoști dar *mă îndrăgești*.
Pentru că gândurile mele mi-o iau înainte
și se întâlnesc cu tine.
Gândurile mele *te îmbrățișează* pe tine,
cel gol și nemâncat de 7 zile.

Timpul ne omoară *ușor* pe unii iar pe alții
în forță.

Și cel care distruge se simte *puternic* iar cel care suferă *dârdâie*.
Iar mie îmi plânge inima,
pentru că înțeleg că nimeni nu e puternic
când e slab și nimeni nu e slab
fără a fi puternic.

Te rog, dumnule dragă,
nu mă osândi și nu mă vorbi de bine!

Nu sunt vrednic de mila ta
și copiii inimii mele m-au părăsit.

Poemele mele mă arată, spun unii,
ca pe un om sonat,
ca pe un ipocrit dement,
care nu are nevoie de nimeni și
de nimic.

Însă, ca la Spovedanie îți spun: *Nu e adevărat!*

E o calomnie odioasă și simplistă.
Pentru că te pierzi în mască
și nu mai vezi omul.

Nu înalț niciun ideal utopic,
niciun sistem politic,
nicio cruciadă sau vreo tăcere.

Eu înalț numai *aspirațiile* omului,
necuprinsul vieții lui către Dumnezeu.

Acest lucru mă poartă și spre el vă îndemn,
ofilit de aparențe...

Doamne, o controversă?!...

Când discută doi bărbați,
mi se umezesc ochii și aștept să plâng...
Pentru că mă reîntorc
la adolescența mea,
când îmi iubeam
prietenii cu disperare.

Nu m-a schimbat *viața* ci *înțelegerea* ei!

Eram timid și
vorbeam frumos
și aveam bun simț.

Dar cunoscând orașul,
mizeria lui,
am devenit ca cei care furau,
care mințeau,
ca cei care se ascundeau.

O, visul acesta frumos e prea frumos!
O, harul acesta mă bulversează!

Nu am ajuns ultimul rău
dar am luminat răul.

Însă tu, primește-mă totuși!
Omul e *bun*...și voi încerca
întotdeauna să fiu bun cu cel inocent.

Se lasă noaptea în vagonul de tren
și lumina e slabă.

Mă întorc acasă și am luat cu mine poeții...

Pe cei mari,
pe cei care poartă istoria cu ei.

Îi duc și îi readuc împreună cu mine.

Va veni și ziua,

ştiu asta,
în care *ne vom stabili* undeva.

De acolo vom fi reazemul
celor îndrăgostiţi.

Encomiastică

Ceasul arată ora 11 noaptea și nu s-a culcat artistul. Pentru că îl doare inima mereu creatoare, gândul mereu înălțat către soare.

O speranță îi scurmă inima, un strigăt murdar și invalid, de parcă se duce să-și vadă cei doi frați iubiți din cimitir.

Le aprinde lumânări și se roagă pentru ei.
Le simte răceala mormântului și focul din cuvinte.

Ce jertfe fragede!
Ce pace ai atunci când lucrurile se clarifică!

Numai el știe cântecul, pentru că îi duce coroana azi, în clipa de față.

Însă un gardian public crede că fură cruci într-o plasă de 1.000 de lei...și îi cere actul de identitate.

Ce să vezi însă într-un act...dacă nu vezi în om?

Artistul însă *nu fură*, ci *dăruie liniște*!
O liniște care *nu ucide* ci *îmbrățișează*.

Oare cine va plânge la mormântul lui,
dorul de a fi singur?

Artistul își întinde mâna spre pernă,
încercând să aducă somnul mai aproape.

Aruncate pe o foaie

Cuvintele acestea n-am să le uit
și n-am să le arunc
din buzunarul meu,
pentru că, într-un moment anume,
am să dau de ele și am să le rog
să mă recunoască.

Degeaba facem acte gratuite
dacă nu le înțelegem rostul.

Iar greșeala mea nu are
nimic cu mine,
cu batistele și prostia mea.

Cititorule, dacă sunt ignorant
vei vedea ceea ce uit
și dacă nu uit
vei vedea ce n-am aprofundat prea bine.

Tu privește la *ce ai mai mult*
și nu uita să-ți vezi *neîncrederea*
și *multa măgărie a închipuirilor*.

Promit să nu uit
că ți-am spus lucruri pe care nu le fac.

Promit să fiu
lucid cu tine
și să-ți spun că *nu știu*
cine ești.

Ești *o necunoscută* pentru mine
iar eu fac *lecții de dibuială,*
adică *de umilință* în fața ta,
doar-doar oi ajunge *până aproape* de tine...

În mâna mea

Am sentimentul că nu pot schimba nimic în oameni și că în zadar latru.

Că plânsul meu e luat în râs.

Că bucuria mea e doar o pată de rugină pe un geam prin care toți privesc.

Fervoarea tinereții mele
devine acum un plâns scăpătat,
o rană care se adapă cu meteoriți
dar și cu murdărie,
cu murdăria celor care cuvântă.

Mă rog ca să se vadă dreptatea.
Până la urmă orice animal trebuie să moară.

Nu știu de unde mai am *tăria*
să spun astfel de lucruri.

Scrierile mele sunt *răstălmăcite*
și *n-au niciun preț*.

Pentru că le e rușine
să-și mărturisească neputințele
și această lașitate cu ochi cafenii,
spre care inima și urechile mele
nu vor să se coboare.

Da, sunt *un clasic* al zilelor mele,
o minte care adună toate marginile lumii
pentru a sărbători nașterea unui *nou om*.

A omului care trebuie
să-și recunoască
măsura și scopul,
ghearele și nemurirea.

Trebuie să-mi faceți loc,
pentru că am așteptat destul *ajutorul vostru*
și el nu a venit.

Am să lupt de unul singur,
chiar dacă singurătatea e luată în râs.

Voi *mă veți înjosi*
iar eu am *să mă rog* pentru voi.

Voi îmi veți fi *dușmani*
iar eu: *cel mai bun prieten* al vostru.

Vine nemuritorul
și trebuie să vă plecați suitei lui.

Orice nebun cântă adevărul ca un Sfânt.

Ridicarea mâinilor

Ura oamenilor
naște capodopere[14].

Și ei mă ajută,
mă ajută și nu-și dau seama.

Zâmbetul lor fad,
ipocrizia lor care nu are limite,
gelozia și fariseismul lor
sunt de bun augur pentru mine.

Mă rănesc dar mă înalță.

Îmi rup inima în două...
Dar ce m-aș face fără acești parșivi,
care îmi dau de lucru?!

Doamne,
ce bine că *am dușmani*
și, mai ales,
ce bine că *nu mă urăsc puțin*!

Trebuie să mă urască cum îi urăsc eu: la modul suprem. Adică *dorindu-le binele*.

Pentru că ei nu cred că eu Te iubesc pe Tine cum ei nu Te vor iubi niciodată.

Grămada asta Ți se închină
din frică și din neștiință,
terorizați de conștiință,
plini de obsesii...

Simt în fața lor un dig de care nu pot trece.

Nu-i interesează milogii, nici ciungii, nici nebunii și nici fetele sărace.

---

[14] Poem scris în ziua de 14 noiembrie 1998.

Ce nu le cade în mână, nu înțeleg.
Ce nu miros, nu simt.
Oh, nu degeaba m-ai ales pe mine *poet*,
pentru că eu am inimă pentru toată lumea!

Nu pot să trec nepăsător.
Nu pot să mă laud ca un huligan.
Și nu pot propovădui lucruri în care nu cred.

Ura lor mă încălzește.
Ura lor îmi dă putere.
Mă fac să plâng cu amar și nopțile să îmi fie amestecate cu suspinuri și gemete.

Îi înțeleg prea bine
pe cei care nu mă apără.

Nici Tu nu le-ai cerut
Apostolilor Tăi să Te apere,
pentru că nu trebuia să fii apărat.

Pentru ca adevărul să iasă din umbră.
Pentru ca lumina,
lumina să nu fie confundată cu întunericul.

Aștept și mă rog.

Seara Te slăvesc pe Tine și lacrimi de dor mă apucă.

Ei mă urăsc bine,
chiar foarte bine.

Nu mă omoară dar mă chinuie.

Le place să mă arate cu degetul,
pentru ca, apoi,
să-mi facă în dorul lelii
statui descreierate,
statui împuțite și încruntate.

Ura e cel mai frumos cadou
care mi se face.

Și mulțumesc,
smerit și plecat,
tututor care o povățuiesc
înspre casa mea.

Fericită

Adevăratul om e cel ce se roagă neîncetat lui Dumnezeu și-și vede lungul nasului.

Să nu uitați că fiecare cuvânt al nostru va fi *tras la rost* de Dumnezeu la marea Sa Judecată!

Puteți să mâncați și să beți până atunci.

Vă veți primi plata și veți încremeni.

Mă doare inima.

Imaginea Iadului mă cutremură și aș vrea să-L văd numai pe El, să-L am în toată ființa mea.

Acest lucru mă chinuie: neputința și lașitatea mea.

Iubiților,
un poet trebuie *să știe să moară*!

Nu e de ajuns gloria, nu e de ajuns strălucirea de-o clipă.

Sufletul e cel mai de preț și dacă îl vom pierde pe el, vom fi cu adevărat goi, sluți, bicisnici.

Mă plec în fața tuturor.

Îmi cer iertare pentru cei care nu m-au iertat.

Uneori trebuie
să fim simpli,
cei mai simpli.

Prima apologie

Nu a fost nimeni de față
când mi-am ars manuscrisele[15].

Nimeni n-a plâns
când am greșit.

Nicio femeie
nu mi-a alinat rănile.

Fiecare lucru a urmat unui vis nesfârșit, unei elegii pline de resentimente.

Cel orb, cel gol, cel nemâncat a primit ce i se cuvenea.
Eu n-am primit niciodată.

Și să nu mă înțelegeți greșit: nici nu se putea!

Trebuia ca oamenii să fie *Sfinți* și pietroaiele să scrie basme.

Lucrurile mari sunt simțite abia mai târziu.

Și ele sunt rezultatul tuturor acestor extreme pe care, cu greu, le stăpânești.

Vor să mă omoare gândurile mele.

Când veți păși în acest labirint veți tăcea.

Îmi pare rău că nu pot fi *atât de clar* încât să nu mai citiți nicio altă carte pentru *a afla adevărul*.

---

[15] Poem scris în ziua de 5 decembrie 1998.

Netocmită

Nu e nimic și totuși e.
O femeie, pentru care mă urăsc și mă rectific.
O stea care se luptă cu stelele.

Și îi pare rău de lingușitori,
de duzina cheală și cu mustăți colțate.

A vrut să mă mintă
cu încă un măr.

A vrut să-mi reproșeze un timp
pe care l-a mâncat
uitarea.

Dacă ați ști voi ce simt eu...
când trebuie să fiu cel mai bun,
robustețea și maxima salvare...
ați fi față în față cu mirarea...

Poemul tresaltă,
pentru că nu te va oftica
decât pentru un ban laș,
pentru un sărut ca un fulger.

Nu-mi pot da măreția altuia
deși par a nu fi nimic *special*, o!, nimic care *să zguduie*...

Dar cei care scot limba
rămân muți.

Peste ei se varsă blestemul, cancerul sincer.

Pentru că eu vorbesc în numele poeziei, insultând toți fariseii pământului.

Nu e vremea să murim acum și nici să ne pierdem timpul!

Caii încă sunt tineri.

Morții sunt încă în morminte și nu au fost scoși afară.

Numai când vom simți că trebuie să murim,
atunci crucile noastre vor fi prezente.

La masa rotundă

Ca orice zăpadă, nu-ți spune nimic dacă ești îndrăgostit. Dacă nu ți se pare
că ești ofensat de
fiecare tăcere și de fiecare câine.

Orice om ți se pare posac,
dacă eu,
Dorin Streinu,
nu îl i-au în brațe și nu-i pup mâinile,
mâinile lui roase de lilieci dar,
mai ales, de griji.

Cu fiecare alipire de suflet
mă bucur, chiar dacă
nu mai sunt lucruri *de spus*.
Pentru că,
la un moment dat,
în mod brusc,
când te scălămbăi în propria ta împotrivire,
se întrerupe toată comedia umană și începe drama umană.

Și drama te așteaptă,
pe fiecare zi,
ca o pisică bengaleză.

Cărțile nu mai au ce să ne învețe,
zilele nu ne mai sperie,
timiditatea nu ne mai e în fire...
și nici tandrețea,
și nici morcovii tăi,
acești *proști cu diplomă*.

Dar se sinucid prea puțini...
Și tot mai puțini vor să fie Sfinți.
Pentru că nu trebuie să treci
peste ceea ce simți și vrei,
chiar dacă alții au mai mult
și ai vrea să ai și tu.

Vei înțelege că *ai pentru ce*
și te vei întâlni cu tine,
îmbrățișându-ți himera
și presupusele oase,
pentru că nu îți vei mai da seama
cine ești.

Tu te vei crede *vechi*
și nici măcar nu-ți vei da seama
că aripile tale au ajuns la Îngeri.

Poetul te roagă să nu te demaști decât *cu totul*
și ceea ce *va rămâne*
va întrece
ceea ce *crezi că ai*.

A patra oară citită

Orice zâmbet e
un pas spre însănătoșire.

Și atunci când cineva vede în tine
un lucru principal și onest
și crede și în el, în acest *abitir*, îți dai seama că nu suntem singuri,
că n-am fost niciodată și
că orice clipă ne face minunați,
chiar și fără voia noastră.

Înțelegi de ce suferința
nu te lasă în pace și
de bucuria îți zboară de sub degete uneori,
de ce orice dorință se împlinește mai puțin decât vrem noi
și orice dor al nostru
poate fi dorul oricărui pământean.

Cât de sinceri suntem atunci!

Simțim că toată lumea e a noastră,
că toți ne împărtășesc bucuria,
că toți ar simți ceea ce vrem noi să simtă.

Nici nu ne dăm seama
cât de naivi suntem și înțelepciunea ni se pare ceva *de râs*, pentru că noi,
„oamenii normali",
credem că urâtul, cunoscutul, vinovatul nostru poem e ceea ce trebuie să fie frumos.

Dar bucuria,
adevărata bucurie,
e aceea în care nu vrei să fii bucuros
și nu vrei să spui nimic
și nici nu crezi că ar putea fi *înțeleasă*, pentru că nici tu nu o înțelegi.

Nervii,

toți nervii nu te ajută la nimic
și toată dorința de a fi poet e o minciună,
pentru că *poezia e tezaurul de iubire*
cu care ne naștem
și dacă *o scriem* înseamnă că *am trăit*-o
și i-am înțeles dedesubturile
și chiar dacă am uitat-o
nu ne e străină.

Clovnul, marele clovn, e neînțeles.
Omul, marele om, e detestat.
Geniul, marele geniu, e un fapt comun.

La sfârșitul acestui mileniu doi,
adevărul ne joacă feste
și câștigă tocmai făcându-se
că nu-și dă seama,
făcându-se că nu despre el e vorba.

Gaudeamus

Când visezi lunatică
și vrei să fii goală,
privită de-aproape,
pe mine mă vrei,
pe singuraticul poet,
pe floarea cea mai bolnavă
și mai bezmetică dintre toate.

Când nu ai cui să-i spui
dorul inimii tale, frica ta,
naivitatea ta, mie vrei
să mi te destăinui.

Știi că eu te ascult,
că eu te apreciez.

Vino, nebăgat-o în seamă,
eu te accept!

Mâna mea te sărută
și inima mea
te binecuvintează.

Descarcă-te în fața mea
și vei simți
infinita liniște a înțelegerii.

Singurul zâmbet

Lătrau câinii în fața blocului,
iubita mea,
și noi nu eram puri,
ascunzându-ne umbra și golindu-ne
paharele.

Inimile noastre plângeau.
Nu mai avau unde să se condamne.

Ah, Paradisul este *căutarea* sufletului!

Cei care *tac* și pari *blânzi*
ne omoară adevărul,
pentru că acest adevăr al meu
e nebun de legat și așa va rămâne.

Bucură-te că *vreau din nou să trăiesc*
și că în tinerețea mea
îți voi zugrăvi o altă lună,
un alt an,
un an plin de miresme fecunde!

Îmi voi recăpăta forța și naivitatea.
În singurătatea mea
vom celebra această nuntă.

Rugăciunea omului cere *prea mult* de la Dumnezeu și *prea puțin* de la sine.

Trebuie să plângem, iubita mea,
pentru ca în fiecare nud să vedem o icoană
și să facem copii,
fără să știm rușinea și păcatul,
acest *vis întors* al nostru.

Dumnezeu ne întoarce la El
și Îl vedem în fiecare loc și în fiecare timp,
pentru că trebuie să ne dăm seama, numai atât.

Lătrau câinii de disperare,

simțindu-se singuri
iar eu, de emoția acestei noi datorii,
nu mai știam să bâigui trei lucruri.

Mi-a fost frică știind răul
și nu mai mă înspăimânt
purtând aripi și ochi de prunc.

Diavolul nu mai are la el foarfecele
cu care să ne facă să tremurăm.

Și trebuie să știi, iubito,
că nu mai pot dormi de atâta bine.

Când știm *ce e* răul
avem nevoie de *bine*,
suspinăm după el.

Iubito, să ieșim în amiază în parc
și să stăm liniștiți!

Liniștea e taina veacului viitor,
când sexele, pasiunea, moartea, târguiala
vor conta prea puțin.

Omul acesta mă face să dârdâi.

Amănunte crude,
nopți peste care trecem prea ușor,
lacrimi amare,
mâini care se roagă continuu...

Dar tu te îmbraci cu inima mea
și sapi în ea o statuie,
o rană deschisă.

Căci tot ce e mult e tiranul puținului
dar fără el e moarte.

Te strig pe tine,
pentru că hărmălaia nu-mi ține de urât
și șantajul mă dezgustă.

Mă las omorât de tine,
pentru că tu mă iubești...
și chiar dacă mă omori,
mă omori cu dragoste
și cu înțelegere de femeie.

Îți sunt străin cum îmi sunt și mie.
Mă prefac în fața ta,
așa cum joc teatru în fața mea.

Dar pasiunea mea, voința mea în ceea ce te privește e sfântă. Și jurămintele mele sunt cu rost.

Poetul care te iubește pe tine, doar pe tine,
are mâinile întinse spre cer și legate de Îngeri.

Vede-l în profunzimile lui!
Uită-te dincolo de pojghița subțire a vieții!

Femeia prin bărbat se împlinește și bărbatul prin iubirea ei. Dar și prin înțelegerea ei multă...

Nu te teme!

Există un drum scurt,
fără zăpadă și câini,
până în inima lui,
până la fericire.

Și cartea aceasta e câștigătoare!

Nu riști nimic,
pentru că el te va iubi veșnic.

De aceea, n-am înțeles de ce latră câinii
dar am înțeles de ce dragostea e acaparatoare...

Plinirea vremii

Deplâng pe cei mai buni
și îi iubesc pe cei mai răi,
deși îi ignor și pe unii și pe alții.

Unii vor să dărâme,
alții vor să ridice
iar eu vreau să rămân dincolo
de *a dărâma* și de *a zidi,*
dincolo de a spune că
lucrul e *bun* sau e *rău*.

Nu-mi pasă de smiorcăiala
asta continuă, pentru că
poetul de geniu nu are timp
decât pentru sine și pentru nimeni altcineva
și el se luptă cu sine și nu-i pasă dacă mor ceilalți.

Morții își îngroapă morții lor
iar viii se bucură când iau ciomege
sau când sunt purtați în săbii
și în pahare chioare.

Nu poate cel care bea,
cel care curvește,
cel care fură
să spună nimic împotriva adevărului,
a acestui mister periculos pentru copii.

Cel care ridică gura
va fi primul care o va închide.

Cel care a îndrăznit
să se creadă *ales*
va fi pus ultimul,
detestat de toți.

Nu după măreție, iubitul meu,
trebuie să umbli, ci după demnitatea ei!

Chiar dacă cerul ți s-ar deschide,
n-ai înțeles nimic și
nu ai aflat nimic.

De multe ori mi se spune
că poezia e ceva *trecut*.

Dar acești oameni nu știu
că poezia e *nemuritoare*
ca sufletul și
că ea e potrivită cu speranțele lui.

N-am să mă pot
umple niciodată.
N-am să mă pot
spune niciodată.

Pentru că eu știu că
niciodată n-am făcut destul,
n-am iubit destul,
n-am plâns destul.

Foamea de-a trăi
mă va obseda continuu.

Sufletului meu nu-i ajunge nimic
pentru că e făcut cu măsură mare
și, în același timp,
clandestină.

Acum am înțeles
că nu are rost să exagerăm,
pentru că nu câștigăm nimic
dacă tămâiem dumnezei străini.

Își alăpta copilul la marginea trotuarului
și nu avea casă
și nu-i păsa de frig.

Astfel *piere* toată gândirea noastră.

Adevărul se vrea *decantat* când ești sănătos și fericit.

Dar ce fac eu în versuri,
când nebunia lumii
îmi bate în ceafă ca un uragan?

Tac și mă simt laș.
Sau vorbesc pe jumătate.

Mă enervez de unul singur
și sunt întrebat *ce mă doare*.

O, ipocrizie,
maică a înspăimântării!

Nu, nu suntem ideali,
chiar dacă avem în sânge
dorințe dumnezeiești!

Suntem conștienți de cruzimea
și de modestia vieții
și de aceea iertăm.

Sărutându-ți mâinile
aș vrea să-ți spun totul clar,
dar mă încurcă Îngerul cel plin de lumină,
care îmi ia ochii.

La telefon

Crede-mă, uneori aș vrea să mai pot visa
dar îmi simt visele rupte, moarte pe jumătate.

Goluri și tristeți mă poartă,
dar văd lângă mine altele
și în loc să mă vindec
mai bolnav mă aflu.

Glasul meu a devenit grav,
apocaliptic,
pentru că simt cum soarele pălește în mine.

Pentru că lumea naște un copil mort,
în loc să nască *viață*.

Pentru că tot ce renegi...sunt idealuri avortone.

Cine se mai poate gândi acum la artă,
la estetică, la dreptul de a fi bătrân,
la măreție sau onoare?!

Nu mă mai gândesc...

Mi-au trecut aceste ifose.

Cuvinte seci
legăm
de brațul nostru:
dreptate,
iubire,
patriotism,
cucernicie,
delicatețe.

Nu ne dăm seama că ne închinăm morții
și că-i slujim unui diavol care miroase urât
și care ne fascinează numai pentru că *e cel mai urât*.

Dacă îmi mulțumești

crezi că îmi faci plăcere;
dacă mă ajuți
crezi că mă bucur;
dacă îți explic ceva
crezi că am spus tot adevărul.

Halal de bucuria voastră
în doi peri!

Rușine, rușine
și blestemată să fie licărirea
care vrea să demonstreze
că *nimicul își are locul său*!

Aici stăm *amestecați*
dar dincolo *ne vom disocia*.

Și cei care nu vor avea coroană
nu vor ști unde să se ascundă.

Atunci mă voi bucura eu
și bucuria mea va fi cât întreaga eternitate.

O mitralieră

Inocența de-a iubi
numai e pentru mine
și nu mai sunt nici vorbele
ceva care trebuie luate în seamă.

Ceea ce trăiesc nu mă mai miră
iar ceea ce văd nu mă mai însuflețește.

Cine e cel care m-a blestemat?
Cine e cel care m-a binecuvântat?
Cine e cel care mi-a văzut inima?

Tuturor le-am dat inima mea
și pe toți i-am învățat lucruri
din mai presus de ei,
iar ei, răstălmăcind lucrurile și iubirea,
m-au urât pe nedrept.

Și toate astea: pentru că
nu știam să mă răzbun.

Nu știam să spun
lucruri urâte și îngrozitoare.

Dar am învățat de la voi...
să le fac pe toate...

Am învățat de la voi
cum e *să te mâzgălești* pe față,
cum poți să pari altul decât ești...
și acum *vi le scuip* în obraz.

Vi le scuip vouă,
nerușinaților, curvarilor,
fariseilor, ucigașilor de Dumnezeu!

Eu *m-am cutremurat* iar voi *ați râs*.
Și când eram singur,
atunci nimeni nu mi-a plâns de milă.

Da, voi știți să judecați
în mod nedrept!
Eu nu judec pe nimeni.

Țara mea mi-e străină,
spre marea ei dezonoare.

Însă eu cânt tot Paradisul din oameni,
toată fericirea lumii,
toată durerea ei,
pentru că știu să-i iert
pe cei care *m-au omorât zâmbind*...

Iertarea e *adevărata mitralieră*.

Într-o nesfârșită oboseală

Să nu-mi vorbiți
despre greutatea vieții,
despre faptul că unii mor de proști
iar alții mor de foame,
din cauza celor care
distrug totul prin prostia lor.

Sunt sătul de aceste replici.
Și oboseala mea
e prea genială și
dezgustul meu
e sfânt de atâta inocență.

Durerea adevărată
e cea care se naște din
gânduri mari
și
neînțelese.

Pe ea nu poți să o exprimi,
pentru că nu are cine să-ți dea dreptate.

Faptul că ți-a ars casa,
că ai stat în închisoare,
că te-au bătut copiii
sunt dureri banale,
armonii copilărești.

Învățați, pentru dureri grave,
să vă cadă cerul pe inimă
și, tăcând,
să-i înțelegeți nebunia sfântă!

Atunci veți fugi
și nu veți mai vrea să priviți umbra,
pentru că veți fi conștienți
de nemernicia faptului de a fi stat degeaba.

Privesc. Vă privesc. Și fețe voastre sunt urâte, buhăite.

Cineva mi-ar putea spune că *râd de om*...
Dar eu râd *de ce nu e omul*, de ce nu e *adevărat* în el...

Predicile voastre sunt calpe.
Mă dezgustă ipocrizia voastră.
Tantamul vostru specializat
mă scoate din sărite.

Veacul meu fuge
după cel viitor
iar cel viitor va fugi după acesta,
ca să se întrebe
de ce nu m-au înțeles, de ce m-au trecut cu vederea.

O, trăiesc vremuri absolute,
pentru că eu mă nasc pentru veșnicie!

Fiecare clipă e o pedeapsă
și o extremă mulțumire de sine.

Eu creez legile
iar alții cred că s-au născut cu ele.

Eu fac să se tacă din gură
iar alții cred că stăpânesc pământul.

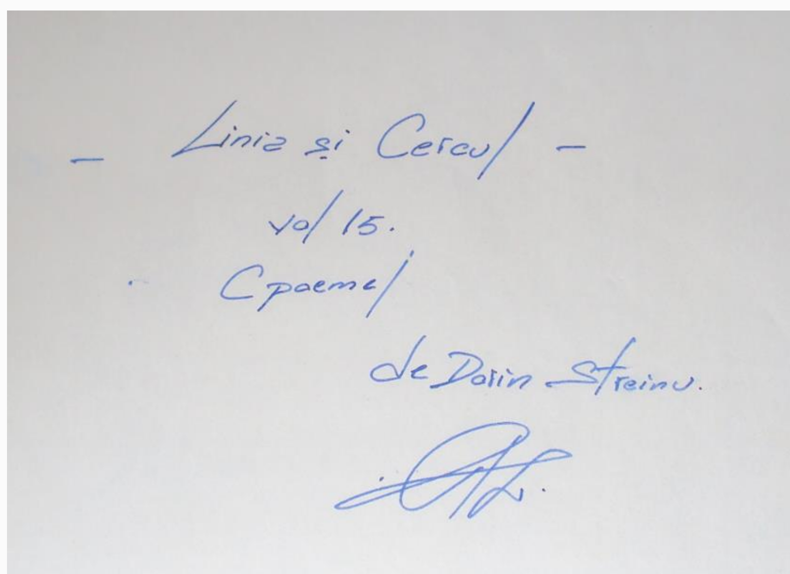
M-am dus la ei umil și umilit
și nu m-au cunoscut.

Trebuia să le dau palme la toți,
palme esențiale.
Să-i zgâlțâi pe fiecare în parte,
să-i enervez de la tată la fiu.

Poate așa mi-ar fi dat atenție,
mie, celui care
le aruncam neștiința la coș.

[Cartea a fost *finalizată* în ziua de 15 februarie 1999...și aici avem *doar o parte* din textul cărții.]

Linia și Cercul
[vol. 15 de poeme, 1997]

Cântec de mirare

Dor mi-a fost de-un câmp de nori
și inima, inima mea,
mică și prinzând un pește,
alveolă de trifoi,
vine steaua printre goi.

Cum s-a plâns târziul cuc,
mama împletea o ață strâmtă;
e de dimineață ochiul tău, iubito,
când m-a privit prima dată.

M-a cules tipsiei și
nu m-a luat tata cu el
și am rămas în șaua calului murg,
când se amurgea somnul.

Dar ce m-aș face fără munți,
fără ape despletite?

Cum se laudă urzica

e o formă de spirală,
e o apă de păun
și poetul,
poetul stând la taifas
cu prietenii săi.

Ce m-aș face fără ochii aceștia,
dacă tot aș cânta
și tu ai zâmbi?

Răsărire nouă

Ca mine am râs
și peste tot s-au deschis florile.
Și prima gură m-a sărutat...
Gura ei?
Gura ta!...

Ca mine am râs
și soarele a râs și el.
Și apa a râs și ea.
Ca tine?
Ca ea!...

Ce se mai plimbă
noaptea la tine?
La mine!...

Cina Îngerului

Un Înger a mâncat roșul
și s-au îmbolnăvit ochii mei,
coptura dragă
și caii vorbelor goale.

Dimineața a strănutat,
dimineața s-a deschis labirintului,
pentru cele mai frumoase linii
ale geometriei.

Cum eu nu am rămas,
intima ceartă este cu lacrima.

Soluție

Dacă ar simți urechea
s-ar transforma în conductă
de tren.

Dacă mâna mea ar pipăi
s-ar face cel mai frumos
heleșteu.

Dacă picurarea de rouă
ar fi o lână de oaie,
m-aș duce pe fiecare zi să culeg oi
și să pun deoparte roua tunsă.

Dacă eu aș avea paranteze,
mi-aș pune două perechi de porumbei
pentru ca să culeg melodii cu statui de lemn.

O mică scrisoare

Dragă romb,
tu seceri lebăda mea
și nu mă rănesc eu
ci dalta.

Dragă mamă,
eu aș avea nevoie de copii
și nu mă nasc eu
ci blestemul.

Dragă poezie,
tu lâncezești în iarbă
și nu întorc eu ceasul
ci dezamăgirea.

Trecere triumfală

De lacrimă a potcoavelor car
și iubirile mele obsedante
și cât de mult s-au spart ouă
de mă dor puii scoși,
repirați într-un arbore
sau într-o călimară.

De o antenă cu mâinile înroșite;
cel mai frumos glas e al condamnatului
și spuma odăii
fiind albă.

O, eroii *nu mor*
ci *se succed*!

Melancolie

Îmi e frate
oglinda
și cât de mult
sunt aici!

Odăile vin cu agrafe în păr,
mă coafează cu liniște de Biserică,
fără ca eu să-mi dau seama.

Când doream aplauze
primeam scânduri
și mere acre
și dulci.

Acum, când îmi e frate salcâmul,
nu mai îmi pasă de substantivul
dorință.

Parfum de seară

În seara de-acum,
cocoșii de fum,
mă inventează
și mă dor
și, mamă, sună-mi din ulcior,
și, mamă,
sunt venit din rază,
o grămădire de furnal
bătând a scânduri
de caval.

Când tu tresari
purtând cercei,
Îngeri grăbiți
lovesc în ochii mei,
și sunet lin, ca de un vânt,
mă freacă
de un ban de plumb,
de dor
și fără de
somn lin.

Cum m-am zbătut
s-au rupt organe,
ficat și pir
și uragane,
cu ochiul prin sonetul rației...
de nu s-au mai văzut ovații.

Eram de lauri
și de ram.

Și tu cuvânți
în iarbă munți.

Geografia inimii

Fiindcă
sarea e din plopi,
o roată strâmtă
și tăcută;
m-a dus în fund,
în ochiul stors,
să-mi văd copacul
și stă mută.

Grădină stearpă
cu un vis,
am tot furat doimi
și ceară,
Hristosul meu nedăruit,
baladă tristă,
de fanfară.

Pe el, soldați,
creneluri reci
și vechi pagode de chinezi;
de-aceea-mi
dorul
este trist
și m-am fugit
ca să nu-l vezi.

Și când
al câtelea sonet
s-a scris în ochii tăi plângând;
eu nu mai scriu
de lampă grea
ci scriu șezând.

Fără haiku

Seară albă –
petrec lângă tăcute,
îngândurate de lumină,
stele.

Solemnitate în tăcere

Cum
la pian cântând
am ca să zbor,
tăcere de făină
și dor
de frunte lată.

Pe frunze
scris a fost amor de fiu
și am rănit
urechea ta
de aur.

Cum n-oi mai fi,
tăcere –
pași adânci.

Coborâre

Fericire de ape,
de sâmburi de melc,
chitara cum sună
și tu te mângâi.

Veșnica horă
a recilor sâni,
pe harta de melci
stă plină și lină.

Cum gura de nori
spre ape cobori,
iubito, de crâng
stau cerbii să vină.

O, Horațiu!...

Am un soare hamal
ce geanta îmi cară
și buzele-i reci,
peste mine cobori,
freamătă inima-n zare
și crede.

Orice oră e lină
și coloanele cresc,
pe frunte – corăbii
stau pline de sclavi,
o rană de roșu
și vezi.

Cât palma – iubirea
e una
și Una.

Versiune de toamnă

S-au zgribulit
piersicile
şi pletele tale blonde
s-au albit
şi nu ştiu ce foame a mai mâncat
din mâna mea
pâine.

Treceam
şi perisica ta
se albăstrise
şi nu ştiu care cer mai era
pentru noi, mamă!

Poate ger de coviltire
sau altceva de alcool
a mai
stins vreo buză,
o rară buză.

Gloria tinereților mele

Eram tânăr
și fumam lebede
și o clanță de lebădă
mi-a frânt
părul salcâmilor.

Eram tânăr
și credeam să mor din iubire
și să surâd splendid
acestui mic
ram de flori.

Eram *o magnifică*
amintire,
după cum s-a numit viața
acelui poet.

Dezminţirea lui 0 ca zero

O să plec
cu axiome dulci,
pe când în pat te culci.

O să fiu
alte viori de orchestră
pe margini de vale rupestră.

0 şi 0
şi canţonete sculptate.

Panta luminii

O casă din care mâncau
grauri
stă pe plaiul
ulucilor,
trosnind seara de vară
și cișmeaua.

O vacă bea apă
şi tulbură dealul.

Acel timp bântuit de gânduri
te sărută.

Sculptură neterminată

Câtă tăcere
n-au avut pietrarii!
Moara tăind apa surorilor;
din piatră sare
limba de sticlă
a descântătorilor.

Fântâna de rană
pusă pe ziduri,
tavanul muiat în ulei
și osul trosnind în ureche
al meu freamăt.

Savantul scaun
și vita bolnavă,
cruce și avort ierbivor,
în care tot ce-am iubit
am plâns
și am blestemat.

O petiție către aripi

Sunt nașul morților
de tei
și scrinul plin cu saci
cere răzbunare.

O curvă simplă
să tremure,
răgetul meu să
coboare până la tine
cu boala sa.

Tu să
îi
smulgi aripile
și să mori
în noaptea lui claustrată.

Febră

Îmi e teamă
să nu
se
frângă stelele.

Botul lor
m-ar pocni
peste șalupele trenurilor.

Recidivă

Delir
mai sincer am,
covoarele de aur
miros
a
desfrâu.

Pe ele am
cancerat
taina sepulcrului.

Atât timp,
atât timp fără speranță!

Epilog

Nu mai se căsătorește
nimeni!

Mireasa morților
și-a cumpărat batistă,
optimistă cupă
de otravă
și-o nuvelă.

Un șarpe a trecut
tăindu-și capul
și pomii de sânge.

Imn necenzurat

Câmpul minciunilor
s-a temut să-mi spună:
nebună
și
bună.

Patul mormântului nostru
s-a împuțit și e rece;
nebună
și
bună.

Cât de curvă
e singurătatea,
această *nebună*
și
bună!

Sfat, din bunătate, dat mie de către bunica mea

Ai să-ți pierzi ochii!

Scrisul tău
e o ciupercă râioasă
ce își înfige ghiarele
în coastă,
columnă tânără
de archebuză.

Scrie mai puțin dureros!

Inima ta nu iartă.
E o tăcere mocnită
și nudă,
petunia ceții mi-e glastră.

Dacă aș găsi un sărut,
l-aș lua fără să fiu rugat
de două ori.

Un timp de aproape

Te-ntristez,
iluminez tăcut
globul rece,
fruntea de nai,
lacrima udă din stâncă,
nevăzuta clipă
a straniului țipăt.

De la o vreme,
alene,
blesteme mă spurcă,
candele pentru străini,
spadasinul urca iubirea lui în
vârful spadei,
apoi o tăia în două,
uitând de tot.

Ca acesta
sper să-mi mănânc
lumina.

Mărturisirea bolii

Curge din mine o ură,
cravata pe gură, o șură,
șiragul mărgelelor reci
din iadul flanelelor seci.

Curge în patima vorbei,
licuricii se sperie rău;
gângăveala nu-i poezie
și tot ce-i frumos e ateu.

Se poată întors și bezmetic,
uitându-ți bocancii de sfârc,
cum curge în apele jalei
și primul și-al treilea smârc.

O doină în glas străin

Profan parfum,
cuc pricăjit,
dulceață de copil topit,
o urgisire peste plâns
și nedorit.

Cucul stropit
și ros de fum,
mă plânse colo,
în alun.

Ceasul ucise și
tăcând,
am înțeles care este palma
pe care să o sărut
cu scârbă.

Paștere și sărut

Calul păscu în pacea mea,
o doină de mă tot plângea,
o sărbătoare la doi plopi,
o iarnă la trei nori de snopi.

Nu-nțelegeam
ce spune el,
dar mă făcui un buchețel,
de tămâioară
şi lăptuci,
de nu puteam să mă aduci.

Și când venii
mă pusei jos,
sărut de brânză prea pâinos,
mâncând
cu calul priponit,
deasupra cerul – Mi-a zâmbit!

Tânguire neumblată cu picioarele goale

Șterge praful,
locuința de capre
a fierului,
oțelul laptelui meu
ce se tânguie rău!

Fă-mă gol,
aerisit de trandafiri,
să poată trece iubirea
prin brațele-mi
de clavir!

Naiul să sune a stepă;
cu iepuri să sar
și să joc.

Adio, teamă!
Adio, deznădejde!

Vreau să am timp
să mă-ntorc.

Un poem, pentru ca să înțelegi ce sunt durerile și cum trebuie să se dea sfaturi

Cu pieptul a raze
tresar și mă-ndur
de fiii tăi, șoaptă;
de fiii tăi, iapă;
de fiii tăi, femeia mea nesperată
și plină de trudă!

Pe cap cu batic
și buze de soc,
mă duc pe-ndelete
să sorb din obroc,
lumina de taină,
blestemul din câini,
căci înmulțirea de pâine
valorase mâini,
cu pietrele câmpului
și slute de pâini.

Șaradă și lene
pe umbra-mi din ochi;
copile, fântănă adâncă;
copile, cireșe roșii,
care îți plac ție;
copile, poezia mea
este un picior de dor
nestins.

Aș vrea să-ți scriu ție
zâmbetul și
să mă-ndur de stâlpul
primului abator
și de prima turtă de mălai.

Dar nefericită este clipa,
când poetul se însingurează
și plânge.

Bucurie din partea dăruirii

Dacă ochi am dat unui câmp,
el mi-a dorit *sănătate*
și *liniște* în urechea mea dreaptă.

Dacă am sărutat un copil,
el mi-a dat un obraz drăguț
și vina de a nu mai fi cu sufletul curat.

Dacă eu m-am privit
în oglindă,
sub pleoapa dreaptă am zărit
un pui de Înger.

Corespondențe în mansardă

De ce nu încerci să mă
sperii cu pene?

Am casa mea furată
și hainele pierdute.

De ce nu faci un omor
cu mine?

Am transpirația mea fadă
și o legătură amoroasă cu poezia.

Eu aș putea să ard multe gânduri
pentru liniștea păcii.

Aliterație

Dintre două nopți
am ales-o pe prima.
A doua era prea departe.

Dintre două cuvinte dulci
l-am ales pe cel mai puțin dulce.
Era mai puțin acceptabil.

Dintre două bănci
am ales parcul cel mai liniștit.
Nu mai erau alte bănci.
Aceasta era singura.

Accident de durată

A căzut un tren
în foarfeca chipului meu pătând
abecedarul florilor reci,
gondola pe care tu te bifuci,
copila mea.

A căzut cu pământul copitelor,
cu turma de oi lăsată pe câmp,
Biserica nemaifiind altceva decât *o flacără* a
anotimpului care nu se vede.

Și tu,
copila singurei mele amintiri,
călăuza pustnicului bătrân către schit,
tu, ai cuprins cu umerii tăi
trupul meu!

În loc de testament

Să lăsăm o scânteie de
ramă
să ne țină perplecși.

Numai o stână
are lupi
cât și oi,
o stână cu manevre
și piroane de verdeață.

Să lăsăm un cuvânt
să dibuie,
oile să-mi pună glonte dulce
și să mă coc moarte de mânz,
până la drumul asfințitului de an.

Cu o flanelă mai poți îmbrăca goliciunea,
dar cu o grindină
nu mai poți ștampila marea,
nu mai poți rupe marea
în bucăți de carne.

Sfaturi maritale

Să îți iei soție
dintre nori
ca să nu o mănânce câinii!

Pentru că nu de
câini
avem noi nevoie.

Să o iei dintre
zambaci
ca să nu se teamă de frumusețe.

Pentru că noi
nu sunt atât de urâți
cu lumina.

Să o iei din haine
și să îi faci simplitate,
ca să nu uite că *a fost luată*.

Pentru că noi luăm
ce ne trebuie.

Comemorarea desfătării

Apă scurtă
ai vrut să ghemui,
o vioară într-un sân,
nimbul sânului de lapte,
a cuvântului oglindă.

Și priveam în apa ta
zumzetul privirii tale,
care
mă ejalona.

Ce sentiment de desfătare
este încercarea de a prinde lăcuste,
care nu au nicio asemănare cu lăcustele!

Urgență

Taie-mi lumina în vârfuri
de brad,
caleașcă cu sârmă
de iarnă,
grozava mea zestre,
a bărbatului părăsit de logodnica sa.

E o cârpă,
o cârpă de primul izvor,
când apa
s-a limpezit ca o lacrimă
și ca
un sloi de gheață.

De aceea, în aparență,
un pahar de otravă
e mai dulce
ca un pahar cu așteptare.

Condiția jocului

Pe panta ochiului
de pluș
am mâncat prima lecție
de aterizare,
mâna netedă și lucidă
a trupului.

Frânturi de șal
alb,
când romanța era pentru noi doi
și un pahar cu narcise,
un pahar
făcut schimb de culoare.

Recitam
iar tu sărutai urdorile
feței.

Următorul Don Quijote
(poem dramatic)

De mă prind
în nalbă cerul,
îmbrăcat am fost să dorm,
cel mai singur praf
și candelă
și
epopee.

Ca de rama de la ceas
am trântit
peste oraș
o sirenă de brocat
și de ea
un ac de pat,
învelind un dor sclipos
ca de jad
și
de o lampă.

Stampă pentru ochiul serii,
primăvara...

Cum vii seara,
ca o tavă de lămâie,
înserând aceeași seară
și aceeași față roasă
de filonul scund și tot,
botul
unui cap de tort.

Vele albe,
de tăciune
și o cană-ntinsă, rece,
cum e apa
din izvorul inspid.

Și fără silă,
adormită...

Crâng cu brațe
și cu degete fecunde
ce te pasc;
răsare, trece
și nu știi când
vine clipa.

Înălțarea brațului
(dramă lirică)

Slalom printre rând și sferă,
cubul tău mâncând din pește,
cerc de stele
și de vânturi,
dramă lirică-n trei cânturi.

Eu, delirul
fără stopuri,
ce-am golit un câmp de hopuri,
te detest și te jupoi
de o lampă de trifoi.

Ce-ai vrut tu
din dreapta-n cer,
nasul este efemer
și respiră
în chiuvetă;
cai de bici pe bicicletă,
rândul sensului și-al tău,
mai dintâi
și mai gând rău.

Cum nu poți să te scufunzi
și cu gura printre tunzi;
golul plinului electric
și de mine,
de mine romb,
de mine pantaloni albaștri,
s-a topit marea
de căști
și de curve cu balon,
ce vorbesc în telefon
mandarinelor
și
sepiilor.

O, genunea e în cuib!

Ea te lasă

și saluți o mutare de șah,
cu o vignetă
și estradă,
dansatoare de local
și nu *donnă*[16]
și nu *marea mea albastră*.

Ce ropot de muște
se auzi!
Cum nu m-am prefăcut
la schimbarea la față
și nu m-au lovit!

Tu, numai tu, elice,
te înduri și mori
și scap Îngerul de sâmburi,
ca el să nu vină,
să nu vină alcoolic
și să taie copacul,
raza mea de vânt
în negrul pământ
și-n mijloc de șes
libarcă și mers.

Cum numai tu vara,
iarna, primăvara,
toamna!...

Cum numai tu, uscățiv,
bețiv și pleșuv,
ca o soacră cu mere,
dând bere racilor de tavan,
anul din cel mai înalt
și mai suplu
solar!

Un zeu inventat,
pe care l-a spoit Coranul,
îngerul negru,
cu coarne și furci,
mușcarea din zero

---

[16] Cuvânt din limba italiană: *doamnă*.

ce tu mă încurci,
și iarăși o pleromă
cu sabia turtită,
care se preface în gâscă,
în burtă,
în copil cu cilindru.

Un soare de soi
care termină apa,
albastrul gunoi
și cere
născare.

Nu-i născare!

Am cântat lin
melodia,
pădădia salatei
și glia.

De aceea trebuie să iei
o baladă stoarsă,
un must al prafului,
gândul hoinar,
batista udă de prin toate buzunarele.

Golește și scara,
aruncă în gol actorul din ghindă,
și tristul,
optimistul plâns,
odele nopții
și ale sfâșierii!

Pentru că doare
durerea de cupru,
durerea de magneziu,
durerea de taur,
durerea de graur,
durerea de splină,
o altă durere goală
ce se scarpină-n van,
o mie și nouă
și șapte de ani

și ondine[17].

Eu,
cel mai mușcat
și vernil,
o, subtila de tine!,
mă drămuie stil,
pe calea cu noduri
de șantier,
unde viermuie flerul
și perciunul de ger.

Șoaptele de lapte
nu mă îndoaie,
când strigătul,
când fata de beznă
taie o seară
pentru ultima oară.

Ține minte!
Sunt de păsări flămând
și de lumini veșnice.

Când cutiile de pălării se cască
și pălăriile, însele,
se isterizează,
zece oameni cioppliți,
care beau olfactiv,
văd lucruri care mă denigrează.

Pieptănat,
cu un mare oftat,
niciun hamac nu îmi mai aparține,
nicio lampă,
niciun semn de carte.

Semn că nicio dramă nu coboară
și nu se rotește,
până când nu ți-ai cârpit toți ciorapii,
toate neașteptările.

---

[17] *Ondina* e un personaj mitologic. O zână seducătoare, care trăiește în ape, conform legendelor germanice.

Pârguirea de-a doua

Gând de cămilă
pe trupul tău fin;
coboară în aer
un disc din alpin.

Și stemele rupte
de-adâncă, sărută;
vederea e lacrimi
de albă cucută.

Cu neagră, solemnă,
ai vrut elefant,
pe naiul de apă
un cântec savant.

Dar n-ai supt ochiul,
cu trenul de opt,
să-i vezi strălucirea
și negrul răscopt.

Deznodământ pentru istorie

Cum caut
mi-am albit mâinile
și căutând
n-am găsit nimic.

Am pus degeaba o palmă
la frunte,
pentru că lumina a trecut
printre cei doi pari sculptați
mai departe.

Și rămânând steaua,
unica mea privire;
deasupra platoului cu prăjituri
stând zahărul.

Proxima moarte

A murit un mort
și l-am văzut cum devenea.

A murit o foaie de leuștean
și am văzut-o cum devenea,
încet,
o tăcere cu lebede.

A murit *eu*
și cineva mi-a reproșat
că *a fost devreme*.

Prima versiune și a doua versiune a scrisului

Cine sărută o floare de flori
e o noapte cu stele.

Cine scrie o noapte de nopți
e o zi fără întâlnire.

Cine scrie,
numai cine scrie,
și-a dat seama de poet.

Curățirea pentru Paști

Dacă am mai mâncat
a fost fântâna prea aproape.

Dacă am mai dormit
a fost așteptarea prea lungă.

Dacă am mai râs,
atunci eram cu sufletul împăcat,
cu el înzăpezit de bucurie.

De aceea,
iartă-mă din ce poți
să mă
iubești!

Prietenului furat

Prietenul meu –
alun înflorit;
cine te-a prins de al tău
răgușit?

Cine te-a dus
și nu te-a întors?

Cine te-a scos
din mine
și nu te-a aruncat?

Cu adevărat,
e neînțeles cel care pleacă.

Victorie, Octavianus!

Groaza flutură copacii-mi
pe retină;
plânsul meu în ochiul meu
suspină;
rana mea în rana ta mă
doare
și dor îmi este
să nu mai am dor pe lume.

Condescendență

Când nu am plecat
mi s-a făcut o umbră,
la tine corzile de apă să-mi ajungă
și adormirea ca o veche dungă
să-mi nască noaptea
cât ar fi de lungă.

Căci ce rană e să
plângi, fără să știi că
plânsul tău e *ascultat*
de cineva!

Conștiință de deșertăciune

Mi-au înflorit colții albi
și mi s-a făcut silă de mâini.

O mână este mâncarea
viermului.

O mână este
o piatră rece.

Când am simțit acest lucru
m-a mușcat frica.

Pierderea asimptotică

Când tu aveai casă,
ai închis ochii oglinzii
și nu ai vrut să crezi
și nici să miroși florile aduse
de mine la patul tău.

Când tu aveai cireșul tău,
ți-ai cumpărat un măr
și m-ai vândut pe-o dorință.

Când eu aveam
ce tu îmi dădusei,
eu am cumpărat tăcerea
și am tras-o perdea între noi.

Prilej de îndoială

Dacă iubirea ar fi
duminica aceasta
aș cumpăra toate zilele săptămânii.

Dacă ar fi noaptea, ziua,
clipa aceasta,
aș cumpăra nopțile, zilele, clipele.

Dar dacă nu există
niciuna dintre ele, Doamne?

Dar dacă nu am
niciuna din ele, ca să aleg?

Despre faptul de-a curge

Fundamentul polii este
că ea curge
și mă freacă de doi bani de aur,
de marginile lui *tu*
și de frica lui *eu*.

Când eu am fost tânăr
îmi plăcea să colind,
să pun stop roșu în oglindă
din trei oameni de sclipici.

Când eu am zburat
cu foame de tine,
tu te-ai mai făcut pat
și te-am uitat de femeie.

Pe fundamentul ploii;
căci apa curge
iar pietrele rămân.

Străfulgerare

Ce înfrigurare să te nasc!

Eu,
umilit de soare și de lună
și pus cu zece ochi
în cinci guri,
eu să te nasc?

Mai bine te nășteai tu
și murea golul nașterii tale
și fără noi am fi unul.

Mai bine mueam eu
și plângea mama mea
și plângea tatăl meu
și plângea bunicul meu
și plângea bunica mea
decât ca eu să mor.

Hei, dacă tu mori,
eu mă nasc!

Și ce înfrigurare să te văd eu!
Și ce spaimă să nu fiu eu acela!

Bizar

Am plâns
și cocoșii de vată
și stelele rele
și pe cele mici și drăguțe
și râul de fâțe.

Am plâns și de râsuri
și am plâns și de plânsuri
și de faptul că n-am rămas orb
ci am văzut o femeie,
una singură.

Eu am plâns poezii
și de atâta elegie,
înflorind cocoși,
de-adevăratelea,
s-au ouat
găini.

Formarea din timp a rugăciunii

Cheamă-mă să mă spăl
în albastru,
să nu mă mai doară de zare,
de masa cu patru picioare,
ci de Tine, Doamne,
de iubirea Ta năucitoare,
din care nu mai pot ieși!

Cheamă-mă cu-n
pui de gazelă,
peste flanela mea femelă
și eu n-am să mă supăr,
când Tu, Doamne,
mă vei ploua
cu o noapte netedă.

Poziția mea în timp și spațiu

Eu am fost *fiul salcâmilor*
și ei m-au trântit în cer,
până când m-am făcut pulgere fină.

Eu am fost *fiul vântului*
și el mi-a pus casa în mâini
și m-a sărutat pe horn.

Eu am fost *fiul crucilor*
și ele mi-au sfârtecat botul vacii,
botul vacii care născuse
un vițel de curând.

Prezență invizibilă

Când un copil
are mucii verzi,
tămâierea lui unu
este o altă candelă.

Când eu am patru săbii
în loc de una,
nu aș putea să însulițez
balaurul ca Sfântul Gheorghe.

Și tot așa, când eu nu aș mânca
la masa voastră,
am totuși o porție
pe care o mâncați *în locul meu*.

Discurs pentru întreg universul

Nu mai fi trist!

În genunchi te rog,
nu mai fi tristă!

Nu mă mai plânge
că m-am iubit ca pe tine
și eu, ca și ea,
am fost doi munți
pe care s-au ouat razele soarelui.

Nu mai fiți triști!
Nu mai fiți triste
mai mult decât laptele!

Când îl sug mi se pare
nedezlipit de sânge
și mă văd bând sânge
în loc de viață.

Nu mai fiți nicicum!
Fiți cum sunteți!

Participarea la poezie

O poezie tristă e
un somn greu
de care mă dor cimitirele
cu pânze.

O poezie este o lamă de cuțit
care vindecă,
chiar dacă cerul e negru
și mor cactușii de apă
și fântânile se coc de august
ca de naștere.

O poezie
este sufletul meu,
înroșit de copilul meu,
înverzit de iarba mea.

Semnul de teamă

Mi-a fost frică de graba prietenului,
de sărutul copacului ce
m-a răcorit,
de mâna vârstei ce
m-a logodit ușuratic
cu o curvă de sănătate.

Mi-a fost frică de cuvântul
dulce,
care te apucă de foame
și de sete
și nu te mai uită.

Mi-a fost frică
de *nevermore*[18]
și niciodată nu mi-a fost frică
decât
de *a nu pierde iubirea*.

[18] Cuvânt în limba engleză: *niciodată*.

Precizare pentru timp din timp

Eu nu aș putea înălța stele
dacă în ochiul meu cerul
nu ar fi altul,
adică *din altul,*
pentru că toți suntem *din altul*.

Eu nu aș putea înălța
gura
și nu aș fi putut lăuda
somnul
dacă nu ar fi fost liniște,
ca să mă aud,
cum se aude ecoul
încă o dată după moarte.

Eu nu aș putea lumina
gândul
dacă nu aș fi robit de soare,
de razele lui de lumină,
de lumina sa luminoasă.

Eu nu aș fi
dacă nu ai fi tu
și dacă din altul nu s-ar naște altul,
care miră mai mult
copacii abia înverziți.

Poem de dragoste

Un cuvânt am să-ți spun,
un cuvânt nevinovat ca
o tăcere cu tauri
și morți destupați.

Un cuvânt plin de febră,
o băutură ce mai mult o vomit,
pentru că te iubesc prea mult
și mi-e teamă să dor
mai mult decât mor.

Un cuvânt, femeie,
un cuvânt ca o lecție de răsuflare:
o carte deschisă
e inima mea neîndurerată
și prea tristă.

Cuvinte autentice

Nu mai am cum să mai
pierd cerul
și cerul e albastru
și morții mei sunt alții,
tot atât de nevinovați
ca și primii.

Prietenii mei mă știu –
le observ teama de dimineață.

E o răcoare să le vezi buzele
și să le știi îmbrățișarea
care nu te uită.

Nu mai am ce să nu pierd.

Eu nu mai pierd
ca să nu mai am nimic.

Explicație la numele pe care îl poartă poetul

Numele meu e ca
așteptarea.

Se aprind ochii lui,
se aprinde inima lui
și tot cuvântul e dulce.

Numele meu se rostește
cu tânguire,
căci e un mort care plânge
și nu prea plânge.

Numele meu
se rupe din cer
și de aceea limba română
m-a cuprins intraductibil,
ca pe o limbă vie,
nesperat de frumoasă.

Grija de tristețe și uitarea de despărțire

Mi-e frig în spatele nopții.

Ca să trec îmi este un soare,
panglica ciocului gol.

Ce ninsoare!
Ce mirare!

A venit *suprema sclipire*
și nu am cum să vă mint,
poveștile se duc în duzine
și se dezmint.

Rămân gol
și prins de tăcere
și de marginea lucrului...

Doamne,
cum scot eu numai tristețea
și uit despărțirea?!

Tandem de prietenie cu Nichita

În acest ou am pus o floare
ca să fie o bună
dansatoare
și
o bună poezie.

La timp am pus-o,
la timpul lui Unu,
când Unu nu mai vrea să fie Doi
și când Doi nu mai e Doi.

Ce clipă,
când guști nesimțirea lui Unu și Doi!

Ce limbaj nou, Nichita[19]!

Am sperat să vină
și mă uimește mereu.

Mă iartă, îngândurato, de Doi și de Unu!

Ce limbaj, Nichita,
am îndurerat noi
și cum mai speră
să fie al nostru!

---

[19] Nichita Stănescu:
http://ro.wikipedia.org/wiki/Nichita_St%C4%83nescu.

Credo[20]

M-am născut la o dată
a declinului
și mă păștea laptele vinului
și de trei ori m-am supt din lună
ca să am o absurdă cunună.

M-am făcut roșu cu inima,
m-am făcut rece cu zăpada,
m-am făcut tăcere cu camera
și m-am făcut tuturor toate
ca să îi veselesc pe mulți.

Dar niciodată nu m-am păcălit
și nu m-am vândut.
M-am păstrat întreg
și fiecare parte în parte întreagă.

[20] Cuvânt în limba latină: *eu cred*.

Repetiție

Am mai murit un rând
și nu știu ce s-a făcut cu mine.

Am mai zâmbit morții
în rândul morților
și nu știu ce s-a făcut cu mine.

Am pus mâna pe crucea crucificaților
și mi s-au îndulcit cele patru labe
și a ta șiră a spinării
și un cerb care trecea
singuratic.

Am mai făcut o lume să se repete
și acum nu am mai știut
ce nu s-a făcut cu mine.

Odă fără Dorin Streinu

Pot să mor
și nu mai pot de dor.

Pot să roșu
și el este un sărut rece,
un sărut care îți îngheață ideile.

Pot să viu
și nu mai știu să fiu.

Pot să mor
și nu am mai învățat să
nu trăiesc.

Explicație simplă

Neliniștea e un fus
mecanic,
care îți toacă creierul,
lâna creierului,
ca pe o albină
doritoare de înțelegere
și nu mai cere nimic,
nici măcar *să te doară*.

Despre cei trei

O casă nu-mi poate clădi
decât Mihail[21] și Nichita[22],
cuvintele lor desperecheate,
o jumătate de lumină
și o jumătate de umbră.

Unul mă săgetează prin altul,
unul mă rănește prin altul
și când Îngerul vorbește eu tac
și când Îngerul vorbește eu ascult.

O casă de cremene,
cu lemne de brad,
îl cuprinde și pe cel cu părul negru
și pe cel cu părul blond.

Ce dor îmi este de aceste
cuvinte simple!

Ce mare dor mă apucă de teiul lor
și de uitarea de mine!

Castani care se rotesc,
aleile care se parcurg singure...
și eu. absent, mai absent decât absența,
rostogolit între cei doi: între Mihail și Nichita.

Cine mai răsuflă în afară de noi
și cine, în locul nostru,
moare?

Cine mai cunoaște lumina
și cine mai mult decât apa?

Cine?
Cine se luptă?
Cine se vaietă?

---

[21] Mihail Eminescu.
[22] Nichita Stănescu.

Cine bea de durere?
Cine se scutură de friguri?
Cine, nopți la rând,
nu mai știe somnul,
somnul viu și aripile vii?

Nerăbdarea mea,
nerăbdarea mea se iubește
și se plânge.

Casa mea se păstrează goală
și se uită absent.

Eu am lucru străin în mine
și nu pot avea viața
celui ce așteaptă.

Eu sunt cuvântul în mișcare,
bucuria de bună voie.

Faceți-mi casă, Mihail și Nichita,
casa ochilor voștri,
casa noastră,
care are inimă pentru toți!

Mirariumul poetului

Ce mirare că putem muri!

Ce mirare cu colți
de câine!

Eu pot muri oricând
și nu îmi pare bine.

Eu nu pot muri oricând
și nu îmi pare bine.

Ce mirare că pot muri!

Ce mirare că mai pot muri,
că mai pot trăi!

Ineluctabilă, clipa

O clipă din mine
nu are clipa trecerii.

O clipă din mine
nu are fulgi,
e o iarnă.

O clipă din mine
doarme.

O clipă din mine
se cugetă.

O, clipă, peste care nu poate nimeni sări,
nimeni uita!

Cadențe

O să gândim cu limba,
prietene,
cu limba clopotului.

Bing-bang-bang,
bang-bang-bing-bang-bang.

Și n-o să știm
că noi ne-am adunat
cu libertatea de-a putea iubi
și de a face binele.

Să fii, ai ales tu!
Să fii prietenul meu și eu m-am bucurat.

Prietenia e
un câștig al inimii.

Eu nu am pierdut,
când tu ai vrut
să-mi smulgi inima
și să mi-o arzi.

Nici când soarele ardea
puternic
nu m-am întors să sting
focul de lemne
și de cărbuni.

Am lăsat limba clopotului,
chemarea lui să ne cheme.

Bing-bang,
bing-bang-bang,
bang-bang,
bing-bang,
bing-bang,
bang...

Funebru

Părăsindu-ne tăceri
peste coloana parcului,
mortul se știe
de prieten.

Bunăvoință remărturisită

Suntem mai săraci
decât atunci când ne-am născut.

Ne-am pierdut din săruturi
în umbre.

Ne-am pierdut din ocheane
în dumbrăvi.

Unii dintre noi ne-am biciuit
mai tare pe spate.
Alții dimpotrivă:
cu îngăduință și sfială.

Aduceți bătaia pe spate
ca să se arate azi!

Avem nevoie de dovezi
ca de minuni.

Dacă am greșit azi,
atunci să nu mai greșim
în vecii vecilor.
Amin!

Persecutarea lui Variolla

Pentru
că eu n-am tăcut,
am fost astupat
cu pumnale
și spahii nenumărați m-au ciocnit ca pe oul
de Paști.

Eu nu am tăcut
nici când se lătrau câinii,
nici când se lătrau urșii,
nicicând.

Cei de lângă mine
au mai tăcut,
au mai tăcut ceva timp.

Azi însă toți țipă
și-ți smulg mâinile,
ție, celui care te-ai luptat
în luptă dreaptă
și fără să trișez,
și fără să trișez.

Ecoul

Să nu-l uitați
în rugăciunea voastră pe el,
pe cel ce v-a iubit.

Să nu-i uitați plăcerea
de a fi discutat cu voi,
bucuria ce o avea
atunci când vă vedea la masa lui.

Să nu-l uitați
când vă îmbrățișa
și vă spunea cuvinte de umbră,
de umbră a nucului.

Să nu-l uitați
în rugăciunile voastre pe el!

El nu vă uita niciodată,
niciodată când se ruga.

Tinerei mame

Acum zâmbești impunător,
zâmbești ca o mamă.

Nu mai ești tu, cea
pe care o cunoscusem eu.

Nu mai ești emotivă
și nu te mai înroșești în obraji,
ca atunci când mă sărutai.

Acum ești o mamă tânără,
o mamă care știe
să legene prunci
și să-i culce.

Fii binecuvântată cu dragoste,
tânără mamă!

Imaginea orașului din halucinația mea de azi

În orașul meu s-a boltit fabrica,
locul de muncă al săracului,
ziua lumină a săracului.

Aici s-au sugrumat focile mele
de argint,
caii mei de ananas
verde.

Am pictat aici
o mână de copil,
o lacrimă de iubire a unei mame,
care și-a jertfit viața pentru copilul ei.

Da, acum îmi aduc bine aminte
cum soarele era o fată săracă
ce își spăla rufele și le întindea
pe sârmă
și între timp îmi zâmbea buclucaș.

Îmi amintesc vechea berărie,
acel impunător semafor
la care așteptam
și, în parc, foișorul,
din care acum
lipsește fanfara.

Eram tânăr atunci
și mă interesam
de tot ce e nou.

Tocmai de aceea puteam
să văd lucruri
pe care alții le ignorau.

[Am terminat volumul în ziua de 12 august 1997. Aici publicăm doar *o parte* din el.]

Cuprins

O carte pentru un singur cititor
(partea a doua)
[vol. 14 de poeme, 1999]

Linia și Cercul
[vol. 15 de poeme, 1997]

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș